

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobce: Bc. J.K.**, zastoupeného JUDr. Tomášem Machem, LL.M., Ph.D., advokátem se sídlem Křižíkova 196/18, Praha 8, proti **žalované: Západočeská univerzita v Plzni**, se sídlem Univerzitní 8, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí rektorky žalované ze dne 6. 11. 2014, čj. ZCU 033752/2014,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí rektorky žalované ze dne 6.11.2014, čj. ZCU 033752/2014 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým byla zamítnuta žádost žalobce o přezkoumání rozhodnutí děkana Fakulty aplikovaných věd ze dne 19.5.2014, čj. ZCU 015081/2014/DFAV-Brab (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*) a potvrzeno toto rozhodnutí o ukončení studia žalobce v navazujícím studijním programu Aplikované vědy a informatika, obor Finanční informatika a statistika v prezenční formě studia na Západočeské univerzitě v Plzni, Fakultě aplikovaných věd, podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „ZVŠ“ nebo „zákon o vysokých školách“*) a čl. 65 odst. 1 písm. e) Studijního a zkušebního řádu Západočeské univerzity v Plzni (*dále jen „SZŘ ZČU“*).

2. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 5.1.2015, čj. 57 A 5/2015-122 nebyl žalobě ve smyslu § 73 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen s.ř.s.*) přiznán odkladný účinek.

II. Důvody žaloby

3. První žalobní námitkou žalobce namítal, že bylo nutno v řízení, kde bylo rozhodováno o jeho právech a povinnostech, postupovat podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (*dále jen „správní řád“*). Ačkoliv zákon o vysokých školách v § 68 stanoví, že „*na rozhodování o právech a povinnostech studenta se nevztahují obecné předpisy o správním řízení*“, bylo nutno vycházet z ust. § 180 správního řádu, který ukládá správním orgánům při vydávání rozhodnutí podle dosavadních právních předpisů (tj. vydaných před účinností správního řádu, do 1.1.2006) postupovat v otázkách, jejichž řešení je nezbytné podle správního řádu včetně části druhé. § 180 odst. 1 správního řádu, jako lex posterior, má tedy před nimi přednost, což vyplývá i z nutnosti preference ústavně konformního výkladu [viz čl. 2 odst. 3 Úst.]. Další podmínkou pro použití správního řádu je skutečnost, že tyto předpisy řízení v celém rozsahu neupravují. Vyloučením použití obecných předpisů o správním řízení by byla založena absence jak zákonného podkladu, tak mezi a způsobů uplatňování veřejné moci v souvislosti s rozhodováním o právech a povinnostech studenta vysoké školy, což je vzhledem k nedostatku jiné právní úpravy tohoto řízení v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy i čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a byl by tím založen i rozpor s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, který upravuje právo každého na stanovený postup při domáhání se svých práv. Při výkladu pojmu „*otázky, jejichž řešení je nezbytné*“ je třeba vycházet z toho, že není přijatelné, aby v průběhu správního řízení došlo k situaci, kdy by v některém úseku řízení byla vykonávána výsostná veřejná správa (ve smyslu § 1 odst. 1 správního řádu), aniž by bylo zřejmé, na základě kterého konkrétního ustanovení procesního předpisu se tak stalo. Žalobce byl přesvědčen, že případné pozdější předpisy by mohly správní řád jako lex posterior vyloučit, nicméně s ohledem na judikaturu Ústavního soudu by nebylo možné vyloučit obecné předpisy o správním řízení bez náhrady (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 14/1996, sp. zn. Pl. ÚS 11/2000, sp. zn. Pl. ÚS 24/2004). V tomto kontextu je též třeba vnímat limity judikátu Nejvyššího správního soudu (*dále též jen „NSS“*) ze dne 30.9.2014, sp. zn. 6 As 191/2014. Ani výklad § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách ve smyslu vyloučení správního řádu na průběh řízení v prvním stupni a dokazování nelze aplikovat striktně bez dalšího a je třeba hledat hranici průběhu řízení na jedné straně a konce řízení (kterým není jen doručování, ale i např. bezprostřední kroky před vydáním rozhodnutí, včetně povinnosti jednat předvídatě, umožnit účastníkovi řízení seznámit se podklady, o které se má rozhodnutí opírat.). Nelze se v průběhu řízení dostat do situace, kdy nastává právní vakuum a není přesně daný postup v řízení. Správní řád by bylo možno vyloučit plně a bez dalšího (což ani poslední judikatura NSS neaspiruje zakládat - např. judikát NSS ze dne 30.9.2014, sp. zn. 6 As 191/2014) pouze tehdy, pokud by jiný speciální předpis (v tomto případě zákon o vysokých školách) stanovil jiný přesný postup, jak má být řízení v prvním stupni a dokazování vedeno. Zákon o vysokých školách tuto úpravu neobsahuje a při aplikaci uvedeného výkladu nastává situace, kdy správní orgán, kterým vysoká škola v případě rozhodování o právech a povinnostech studenta bez pochyby je, může

vést řízení dle vlastní libovůle bez předem jasných pravidel. To má za následek vysokou právní nejistotu žalobce.

4. Druhou žalobní námitkou žalobce namítal procesní pochybení v řízeních o žádostech žalobce o opakování zkoušky z předmětu Vybrané statistické metody (řízení byla skončena rozhodnutími rektorky žalované ze dne 29.4.2014, čj. ZCU 013686/2014 a ze dne 4.11.2014, čj. ZCU 033730/2014), bez nichž nelze napadené rozhodnutí přezkoumávat. V obou řízeních, a to jak v prvním tak i ve druhém stupni, nebyla uvedena žádná ustanovení správního řádu, podle nichž bylo rozhodováno. V prvním stupni jednal správní orgán mimo jiné v hrubém rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, zejména s § 4 správního řádu (které se dle shora citované ústavní judikatury uplatňují i tam, kde je správní řád vyloučen), které ukládá povinnost chovat se k dotčeným osobám zdvořile a podle možností jim vycházet vstříc. Vedoucí Katedry matematiky (*dále jen „vedoucí KMA“*) nejenže žalobci nevyšel vstříc, ale přičítá mu v odůvodnění nedostatek dokazování a nekorektní používání pojmů, namísto toho, aby v souladu s § 45 odst. 2 mu pomohl uvedené nedostatky odstranit. Z průběhu a předmětu řízení je zřejmé, že bylo zcela na místě ve věci nařídit ústní jednání, na kterém by jednak byly provedeny potřebné důkazy, a dále by bylo možné slyšení obou stran. Žalobce je přesvědčen, že ke splnění účelu řízení a uplatnění jeho práv účastníka řízení byl takový postup nezbytný. Vedoucí KMA byl povinen mimo jiné na základě analogie k § 50 odst. 3 správního řádu zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Za veřejný zájem je zde třeba považovat i ochranu práv účastníka řízení (žalobce). V rozporu s tím, jak má v správní řízení tohoto charakteru probíhat, neproběhlo ani žádné dokazování, kdy se jedná o principiální zásadu vedení řízení i za předpokladu ztotožnění se s judikátem NSS ze dne 30.9.2014, sp. zn. 6 As 191/2014, v jeho nejširším možném výkladu. Vedoucí KMA sice hovoří o důkazech, ale tyto nijak nespecifikuje, ani je nijak nehodnotí. V tomto je dané rozhodnutí nepřezkoumatelné. Za další zcela zásadní pochybení považoval žalobce skutečnost, že před vydáním rozhodnutí, v rozporu s § 36 správního řádu, mu nebyla dána příležitost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Zde, jak shora tvrzeno, se již jedná o otázku, která je v podmnožině konce řízení, kde i optikou judikatury NSS ze dne 30.9.2014, sp. zn. 6 As 191/2014 (co do smyslu a účelu tohoto judikátu) je třeba zachovat vliv správního řádu. Ani poučení o opravném prostředku není dostatečné, když pouze odkazuje na právní předpis, aniž by jakkoli poučovalo o lhůtě pro podání opravného prostředku, informaci o tom, od kdy se lhůta počítá a jaké náležitosti musí mít opravný prostředek. Pokud snad odvolání žalobce nemělo některé potřebné náležitosti, je to třeba přičítat zcela vadnému poučení. V případě bezvadného poučení by žalobce nepochybně svoji žádost o přezkoumání formuloval dostatečně určitě tak, že by jí nepochybně bylo vyhověno. Rozhodnutí o žádostech žalobce o opakování zkoušky trpí vadami v odůvodnění. Žalovaná se v odůvodnění rozhodnutí omezila pouze na skutkový popis událostí, které předcházely vydání rozhodnutí vedoucího KMA. Nevyjmenovala žádné podklady, na jejichž základě rozhodovala. Přitom tvrdí, že provedla studentem navrhované důkazy, přičemž tyto důkazy nijak neoznačila. Vzhledem k absenci označení podkladů a důkazů je celkem logické, že v rozporu s § 69 odst. 3 správního řádu absentují v rozhodnutí taktéž úvahy, kterými se žalovaná řídila při hodnocení podkladů. Zde znovu je správní řád aplikovatelný v plném rozsahu. Rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná. Pokud jde o hodnocení výkladu právních předpisů, žalovaná pouze zmínila čl. 39 odst. 5 a čl. 40 odst. 2 SZŘ, aniž by se jejich obsahem ve vazbě na odůvodnění rozhodnutí jakkoli zabývala. Procesní návrhy žalobce byly odmítnuty. Žalovaná je sice

formálně hodnotila, ale bez vazby na hodnocení souladu postupu vedoucího KMA. Její hodnocení není přezkoumatelné, spíše se omezuje na pocitové nežli právní hodnocení. Vzhledem k tomu, že žalobci bylo upřeno právo na vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí, nelze už vůbec hovořit o tom, že by se žalovaná jakkoli vypořádala s jeho vyjádřením k podkladům. Dobrým příkladem této libovůle budiž odůvodnění rozhodnutí žalované ze dne 4.11.2014, čj. ZCU 033730/2014, ve kterém se žalovaná s námitkou nedostatečného důkazního šetření a neudělením práva k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí, kdy žalobci nebylo vůbec známo, že nějaké takové podklady existují, uvedla toto: „*K této námitce rektorka uvádí, že zákon o vysokých školách nestanoví povinnost poučit studenta o jeho právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Jak již bylo uvedeno výše, správní řád se na rozhodování o právech a povinnostech studentů nepoužije v celém rozsahu, vedoucí katedry tedy nebyl povinen poučit studenta o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Student mohl kdykoliv nahlédnout do spisu, tohoto práva využil pouze dne 13.6.2014, přičemž v této době již bylo předmětné vyjádření zkoušejícího ze dne 13.3.2014 ve spisu založeno. Student se k vyjádření zkoušejícího vyjádřil v žádosti o opakování zkoušky ze dne 29. 7. 2014.*“ Žalobce byl do spisu nahlédnout z důvodů přípravy žaloby, kterou podal dne 22. 5. 2014, tedy po skončení řízení, ve kterém k takovému vyjádření došlo. Nedošlo tedy ke zhojení této situace tím, že se žalobce mohl k námitkám vyjádřit v novém řízení, které na základě nové žádosti započalo. Žalovaná tedy přímo přiznává, že zákon o vysokých školách neobsahuje dostatečnou procesní úpravu pro vedení řízení se studentem, ale trvá na vyloučení správního řádu, čímž vzniká situace popsaná výše, kdy tato situace je v hrubém rozporu s právem na spravedlivý proces, garantovaným Evropskou úmluvou o lidských právech.

5. Třetí žalobní námitkou žalobce namítal nezákonnost vydání napadeného rozhodnutí o ukončení studia pro překážku litispendence, neboť v době jeho vydání nebylo pravomocně rozhodnuto žalovanou o žádosti žalobce o přezkum rozhodnutí vedoucího KMA ze dne 28.8.2014, čj. ZCU 026511/2014 o zamítnutí žádosti žalobce o opakování zkoušky z předmětu Vybrané statistické metody. Řízení, na jehož konci bylo vydáno napadené rozhodnutí, bylo zahájeno žádostí žalobce dne 4.7.2014. Nehledě na použití správního řádu, či jeho vyloučení podle § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách, měl správní orgán povinnost vydat rozhodnutí do 30 dnů ode dne přijetí žádosti. Rozhodnutí však bylo vydáno až dne 4.11.2014. Jelikož byla dne 29.7.2014 podána žádost o opakování zkoušky z předmětu Vybrané statistické metody a byla tak vytvořena překážka litispendence řízení, mělo být zamítavé rozhodnutí vydáno v období od 4.7.2014 do 29.7.2014. Od data 29.7.2014 do uplynutí lhůty správního orgánu na vydání rozhodnutí mohlo být řízení pouze zastaveno. Bohužel je zavedenou praxí žalované (minimálně ve vztahu k žalobci), že svá rozhodnutí vydává dlouho po uplynutí zákonné lhůty. Žalobce v tom spatřoval hrubé porušování jeho práv v návaznosti na jeho další studium, neboť tak byla uměle prodlužována doba studia, což má za následek poplatky za delší studium. Navíc nedodržení lhůty v řízení o přezkoumání ukončení studia žalobce bylo účelové, což je naprosto zřejmé z časové souslednosti vydání rozhodnutí žalovanou včetně „předčasného“ vydání napadeného rozhodnutí před nabytím právní moci již vydaného, ale nedoručeného rozhodnutí, které bylo vydáno v řízení a tvořilo překážku litispendence. Dle žalobce nelze přezkoumávat rozhodnutí o vyloučení ze studia bez souvislosti s řízením o opakování zkoušky z předmětu Vybrané statistické metody, jelikož je pro napadené rozhodnutí závazným podkladem. Během tohoto řízení docházelo k procesním pochybením správního orgánu, která zakládají nezákonnost takového rozhodnutí.

6. Čtvrtou žalobní námitkou žalobce vytýkal žalované absenci rozhodnutí (usnesení) o námitce podjatosti podané žalobcem proti tehdejšímu děkanovi Fakulty aplikovaných věd Doc. Vávrovi. Vzhledem k tomu, že žalobce v odvolání namítal podjatost, bylo povinností služebně nadřízeného v souladu s § 14 správního řádu o této žalobcově námitce rozhodnout usnesením. Vzhledem k absenci takového usnesení je nutno považovat jak rozhodnutí vedoucího KMA, tak rozhodnutí rektorky, za protiprávní (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2013, čj. 3 As 2/2013-22).

7. Pátá žalobní námitka směřovala proti nedostatku věcné příslušnosti rektorky žalované k vydání rozhodnutí ze dne 4.11.2014, čj. ZCU 033730/2014, které bylo vydáno v rozporu se zákonem. Podle čl. 39 odst. 5 SZŘ měl o žádosti o přezkum rozhodnutí vedoucího KMA ze dne 28.8.2014 čj. ZCU 032470/2013 rozhodovat děkan Fakulty aplikovaných věd. Jelikož došlo k personální změně na tomto postu a Doc. Ing. Františka Vávru, CSc. nahradil Doc. RNDr. Miroslav Lávička, Ph.D., odpadla zjevná podjatost správního orgánu, který byl do té doby personálně stejnou osobou, jež byla ve vztahu k žalobci podjatá. Až do této chvíle tedy bylo správným postupem, kdy rozhodování o přezkumných žádostech žalobce byla předávána rektorce, jakožto nadřízenému správnímu orgánu. Pokud by se tak nestalo, zcela jistě by namítal žalobce podjatost. Změnou na postu děkana se ale tato situace změnila a o žádosti žalobce měl rozhodovat děkan, nebyl zde dán žádný důvod k předání nadřízenému správnímu orgánu. V odůvodnění rozhodnutí žalované ze dne 4.11.2014, čj. ZCU 033730/2014 žalovaná uvádí, že k postoupení došlo z důvodů osobních a pracovních vztahů děkana k rodině žalobce. Žalovaný připouští, že jeho nejbližší příbuzní jsou členy sdružení jednota českých matematiků a fyziků, pobočka Plzeň, jehož je současný děkan Fakulty aplikovaných věd místopředsedou a že v minulosti spolupracovali na několika projektech, které se týkaly rozvoje talentované mládeže v oblasti přírodních věd, především matematiky, ale je naprosto absurdní dovozovat z těchto skutečností podjatost. Pokud bychom vzali takovou argumentaci za svou, je třeba konstatovat podjatost žalované, neboť Doc. Ing. František Vávra, CSc. za dobu své funkce děkana s rektorkou musel pracovní spolupracovat a stejně tak je činný v ostatních orgánech univerzity, například v Rozpočtové komisi AS ZČU. Pracovní vazby mezi žalovanou a Doc. Ing. Františkem Vávrou, CSc. jsou bezpochyby frekventovanější, než mezi příbuznými žalobce a současným děkanem, Doc. RNDr. Miroslavem Lávičkou, Ph.D.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby. K první námitce ohledně užití správního řádu uvedla s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí, že otázka použití správního řádu při rozhodování o právech a povinnostech studentů již byla předmětem rozhodování Nejvyššího správního soudu, který např. v rozhodnutí ze dne 26. 11. 2009, čj. 5 As 86/2008-52, dospěl k závěru, že nedokonalá procesní úprava nemůže jít k tíži účastníka řízení, nelze však s ohledem na § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách aplikovat všechny instituty správního řádu; za účelem vyplňování mezer procesní úpravy lze pouze výjimečně aplikovat základní zásady správního řízení. Nejvyšší správní soud dále v rozhodnutí ze dne 30.9.2014, čj. 6 As 191/2014, dovodil, že je nutné chápat § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách jako odraz snahy zákonodárce vyjmout rozhodovací proces, ve kterém vysoká škola rozhoduje o právech

a povinnostech svých studentů, z mantinelů podrobnostmi přetíženě právní úpravy v podobě správního řádu. Jedná se o reflexi autonomie vysokých škol, resp. ochranu výkonu jejich zákonem garantované samosprávy, do určité flexibility při rozhodování o věcech studia a studentů. Ustanovení § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách je tedy dle Nejvyššího správního soudu nutno zúženě vykládat tak, že obecné předpisy o správním řízení se nepoužijí jen na vlastní procesní úkony vysoké školy a studentů směřující k vydání rozhodnutí o právech a povinnostech studentů (jde tedy v podstatě o vyloučení zejména ustanovení o průběhu řízení v prvním stupni a dokazování), jinak se subsidiárně uplatní úprava správního řádu (§105 odst. 1 zákona o vysokých školách). Ustanovení § 180 správního řádu tak nemá ve vztahu k ust. § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách přednost. Dle názoru žalované tak ust. § 180 odst. 1 správního řádu dopadá na ta řízení, která nejsou zvláštním zákonem upravena v celém rozsahu a zvláštní předpis zároveň v dalším neodkazuje na správní řád, nikoli na případy, kdy zvláštní zákon přímo použití správního řádu vylučuje.

9. K druhé námitce žalovaná uvedla, že vedoucí KMA dne 8.10.2013 vydal nové rozhodnutí čj. ZCU 032470/2013, kterým opětovně zamítl žádost žalobce ze dne 18. 6. 2013 o opakování zkoušky před komisí. Žalobce i proti tomuto rozhodnutí podal žádost o přezkoumání děkanovi Fakulty aplikovaných věd, který ji opětovně postoupil k rozhodnutí rektorce, která rozhodla rozhodnutím ze dne 29.4.2014, čj. ZCU 013686/2014, o zamítnutí žádosti a rozhodnutí vedoucího KMA potvrdila. Rektorka v souladu se zásadou procesní ekonomie a návrhem žalobce (s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14.4.2009, čj. 8 Asf 76/2007-48, bodu 45, aby předešla tzv. ping pongu mezi vedoucím KMA a děkanem, resp. rektorkou) provedla žalobcem navrhované důkazy, které vedoucí KMA neprovedl. Jednalo se zejména o posudky k bakalářské práci a o komunikaci s panem T.P. Rektorka si vyžádala i vyjádření zkoušejícího Doc. Vávry k žalobcem tvrzené podjatosti. Provedla tak veškeré studentem navrhované a pro zjištění stavu věci potřebné důkazy, že se tak stalo až v druhé instanci, není pochybením, když dle zmíněného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, čj. 8 Asf 76/2007-48, bod 45 nelze doplnění řízení ani dokazování provedené v rámci odvolacího řízení považovat za nepřípustné, ani s ohledem na zásadu dvojinstančnosti. Tato zásada znamená, že řízení probíhá ve dvou stupních (instancích), že tedy řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu, nikoliv, že každý závěr musí být vždy vysloven jednou instancí a vždy prověřen a akceptován instancí vyšší. Dvojinstančnost totiž zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v prvostupňovém řízení. Žalovaná tudíž nesouhlasila s tvrzením žalobce, že řádně nevyšetřila celou věc a pouze konstatovala, že rozladění zkoušejícího je pochopitelné a student může být rád, že nebylo zahájeno disciplinární řízení. Vedoucí KMA rozhodl dne 28.8.2014, č.j. ZCU 026511/2014, o zamítnutí druhé žádosti o opakování zkoušky. Poučení neobsahovalo údaj týkající se lhůty pro odvolání, neboť tato není daným ustanovením SZŘ stanovena. Součástí poučení přitom není dle žádného procesního předpisu uvedení náležitostí, které musí odvolání splňovat, a to ani dle správního řádu, kterého se žalobce dovolává. Námitka žalobce, že řízení o jeho žádosti o opakování zkoušky a řízení o ukončení studia nebylo vedeno dle správního řádu, tedy neobstojí.

10. Ke třetí žalobní námitce žalovaná uvedla, že vzhledem ke skutečnosti, že žádost žalobce o opakování zkoušky byla vedoucím KMA zamítnuta a toto rozhodnutí bylo rektorkou potvrzeno, žalobce ani po druhém zapsání nesplnil předmět Vybrané statistické metody a děkan dne 19.5.2014 vydal rozhodnutí čj. ZCU 015081/2014/DFAV-Brab, kterým ukončil studium žalobce pro nesplnění požadavku vyplývajícího ze SZŘ. Proti rozhodnutí o ukončení studia podal žalobce dne 7.7.2014 žádost o přezkoumání, o které rozhodla rektorka dne 6.11.2014, čj. ZCU 033752/82014 tak, že ji zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila. Prodlení při vydání přezkumného rozhodnutí rektorkou bylo způsobeno žalobcem, který po vydání rozhodnutí o ukončení studia podal dne 22.5.2014 žalobu na zrušení rozhodnutí rektorky ze dne 29.4.2014, čj. ZCU 013686/2014, kterým rektorka potvrdila rozhodnutí vedoucího KMA o zamítnutí žádosti o opakování zkoušky. Spolu s žalobou byl zároveň podán návrh na nařízení předběžného opatření spočívající v uložení zákazu děkanovi fakulty rozhodnout o ukončení studia. Z důvodu vedeného soudního řízení, které mohlo mít dopad na řízení o ukončení studia žalobce, vyčkala rektorka na rozhodnutí soudu. Usnesením soudu ze dne 24.6.2014, čj. 30 A 58/2014-94, byla žaloba odmítnuta a toto rozhodnutí bylo žalované doručeno dne 25.7.2014. Než však rektorka stihla přistoupit k posouzení žádosti, podal žalobce dne 30.7.2014 novou žádost o opakování zkoušky před komisí. Ačkoli žalobce v nové žádosti neuvedl žádné nové skutečnosti, pro které by měla být tato žádost posouzena jinak než žádost ze dne 18.6.2013, musela rektorka vyčkat na rozhodnutí o žádosti o opakování zkoušky, neboť posouzení této žádosti mohlo mít zásadní vliv pro přezkum rozhodnutí o ukončení studia. Rektorka tedy poté, co byla vypořádána žádost žalobce o opakování zkoušky před komisí v obou instancích, přistoupila k přezkoumání rozhodnutí děkana o ukončení studia a dne 6.11.2014 vydala rozhodnutí čj. ZCU 033752/2014, kterým rozhodnutí děkana potvrdila a žádost žalobce o přezkoumání zamítla. Pokud tedy došlo k umělému prodloužení studia žalobce, pak ale pouze z jeho strany, nikoli ze strany žalované, neboť ta nemohla postupovat jinak. Je tedy vinou žalobce, že rozhodnutí o přezkoumání rozhodnutí o ukončení studia nebylo vydáno dříve. Co se týče námitky žalobce, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkana o ukončení studia bylo vydáno před právní mocí rozhodnutí rektorky o zamítnutí žádosti o přezkoumání rozhodnutí vedoucího KMA, pak žalovaná uvádí, že pokud bychom připustili, že rozhodnutí mělo být vydáno až po právní moci rozhodnutí o zamítnutí žádosti o přezkoumání rozhodnutí vedoucího KMA, nebylo by možné se vyhnout podání další žádosti o opakování zkoušky před komisí, která by opět znemožnila přezkoumat rozhodnutí o ukončení studia a opět prodloužila dané řízení.

11. Ke čtvrté námitce o absenci rozhodnutí žalované o námitce podjatosti podané žalobcem proti tehdejšímu děkanovi Fakulty aplikovaných věd Doc. Vávrovi, žalovaná uvedla, že si rektorka vyžádala vyjádření zkoušejícího a děkana Doc. Vávry k žalobcem tvrzené podjatosti.

12. Na závěr žalovaná uvedla, že žalobce podal proti rozhodnutí vedoucího KMA žádost o přezkoumání děkanovi fakulty, kterým byl toho času Doc. RNDr. Miroslav Lávička, Ph.D., který sám rektorce oznámil, že je podjatý vzhledem k jeho osobním a pracovním vztahům k rodině žalobce. Rektorka tak přistoupila k posouzení žádosti namísto děkana a vydala dne 4.11.2014 rozhodnutí čj. ZCU 033730/2014, kterým rozhodnutí vedoucího KMA potvrdila

a žádost o přezkoumání zamítla. Žalovaná neshledává na svém postupu nic, co by bylo v rozporu se zákonem.

IV. Vyjádření účastníků při jednání

Vyjádření žalobce

13. Žalobce doplnil tvrzení o použití části druhé správního řádu při rozhodování o právech a povinnostech studenta. Uvedl, že podle konstantní judikatury je rozhodování o právech a povinnostech studenta ze strany vysoké školy výkonem veřejné moci a tedy správním řízením. Žalobce a žalovaná vedou především spor o tom, zda se v řízeních, kdy vysoká škola autoritativně rozhoduje o právech a povinnostech studenta, postupuje podle části druhé správního řádu. Dle žalobce ust. § 180 odst. 1 správního řádu deroguje § 68 odst. 1) zákona o vysokých školách, a tudíž se na jeho základě použije na celé řízení ustanovení části druhé správního řádu. Tento stěžejní názor žalobce je podpořen jednak výkladem § 180 správního řádu a dále analogickou interpretací rozhodnutí NSS ze dne 19. 8. 2014 sp. zn. 6 As 68/2012, kde NSS judikoval, že na řízení o přezkoumání výsledku části maturitní zkoušky konané formou didaktického testu je podle § 180 odst. 1 třeba aplikovat ustanovení správního řádu. Je-li takto nutno postupovat u přezkumu „pouhé“ maturitní zkoušky, pak podle zásady a maiori ad minus se musí takto postupovat i v případě, kdy se jedná o rozhodování o právech a povinnostech studenta vysoké školy, zejména pak o možnosti opakovat zkušební termín, což je rozhodování velmi podobné rozhodování o maturitní zkoušce.

14. Dále žalobce na podporu svého názoru argumentoval odbornou literaturou a citoval: „Ustanovení § 180 má význam z hlediska působnosti správního řádu, protože vztahuje subsidiární použití správního řádu na správní řízení nebo úkony, které jsou vedeny podle zvláštních právních předpisů. Tento paragraf umožňuje řešit i situace, které by mohly vzniknout vzhledem k tomu, že novelizace zvláštních zákonů provedených zákonem č. 501/2005 Sb., jímž se mění některé zákony v souvislosti s přijetím správního řádu, není možné považovat za absolutně vyčerpávající. Jedná se tedy o nepřímou novelu vztahující správní řád (nebo některá jeho ustanovení) na správní řízení i na méně formální postupy veřejné správy, pokud nejsou (dostatečně) upraveny zvláštním předpisem.... Ustanovení § 180 odst. 1 vztahuje subsidiární použití správního řádu, zejména jeho části druhé (popř. rovněž části třetí), na správní řízení, která se vedou podle zvláštních zákonů a jejichž cílem je vydání správního rozhodnutí. Toto ustanovení tedy zasáhlo do všech zákonů, které nabyly účinnosti do účinnosti správního řádu a které neupravovaly správní řízení v celém rozsahu nebo které použití správního řádu (resp. obecných předpisů o správním řízení) zcela vylučovaly, aniž by stanovily samy dostatečnou procesní úpravu postupu orgánů veřejné správy, jak to vyžaduje čl. 2 odst. 3 Úst, resp. čl. 2 odst. 2 LPS. Jak uvádí závěr Poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu č. 10: „Bylo by sice možné namítnout, že vyloučením použití SpŘ v jiném zákoně je vyloučen i § 180 odst. 1, toto ustanovení je však ve vztahu k takovým úpravám lex posterior a má tedy před nimi přednost, což vyplývá i z nutnosti preference ústavně konformního výkladu (viz čl. 2 odst. 3 Ústavy).“ (Správní řád, 3. vydání, 2011, Nakladatelství C. H. Beck).

15. Upozornil rovněž na rozhodnutí Ústavního soudu, např. nález sp.zn. Pl.ÚS 14/1996 (SbÚS, sv. 6, n. č. 323; 3/1997 Sb.): „*Vyloučení použití obecných předpisů o správním řízení zakládá absenci jak zákonného podkladu, tak mezi a způsobů uplatňování státní moci a je vzhledem k nedostatku jiné právní úpravy tohoto řízení v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy i čl. 2 odst. 2 Listiny, přičemž vyloučení použití obecných předpisů o správním řízení při neexistenci jiných je současně založen rozpor s čl. 36 odst. 1 Listiny, který upravuje právo každého na stanovený postup při domáhání se svých práv.*“ Uvedl, že rozhodnutí NSS ze dne 30.9.2014, sp.zn. 6AS 191/2014, kterým bude žalovaná argumentovat, přistupuje k věci velice rozporuplně a nerespektující ústavní kautely práva na spravedlivý proces. V tomto rozsudku se NSS zabýval stěžejně doručováním rozhodnutí o vyloučení ze studia, kdy žalobkyně namítala nepoužití správního řádu na řízení a tedy nemožnost použití fikce doručení dle správního řádu na rozhodnutí o vyloučení ze studia. Žalovanou byla shodou okolností právě Západočeská univerzita v Plzni. NSS se vyjádřil tak, že lze studentovi doručit fikcí, neboť na doručování již výluka obecných předpisů o správním řízení neplatí. Podle názoru žalobce je ale ústavně nepřijatelné, aby tam, kde má povinnosti převážně vysoká škola a je veřejný zájem na tom, aby vedla řízení transparentně a v souladu se zásadou spravedlivého procesu, se pravidla tento proces upravující nepoužila a tam, kde má povinnosti převážně student (tedy převzít zásilku) se naopak tvrdší pravidla použila. Taková situace nemůže v právním státě obstát a je žalobce je připraven svůj názor hájit i před NSS, bude-li muset.

16. Pokud by soud nesouhlasil s uvedeným názorem žalobce, poukazoval žalobce že se i tak mělo postupovat podle správního řádu, konkrétně podle části čtvrté. Podle § 177 správního řádu platí, že v případech, kdy správní orgán provádí úkony, na které se nevztahují části druhá a třetí tohoto zákona, postupuje obdobně podle části čtvrté. Následně se pak podle § 154 správního řádu přiměřeně použijí ustanovení správního řádu (jako celku), pokud jsou při tom potřebná. Podle názoru žalobce bylo potřebné jasně zjistit skutkový stav věci a provést řádné dokazování a mělo se tedy postupovat, alespoň přiměřeně, podle § 51 až 56 správního řádu.

17. Pokud by soud ani výše uvedené soud nevyslyšel, což si lze jen stěží představit, pak by bylo třeba postupovat podle části první správního řádu, která upravuje základní zásady činnosti správních orgánů a která se použije vždy, když správní orgán koná. Tyto zásady vyvěrají ze samotné Ústavy a Listiny a nelze je nikdy vyloučit. Jednou z těchto zásad je i právo na řádný proces, což je jedna z nejvyšších zásad platných v právním státě a nelze si představit činnost jakéhokoliv správního orgánu bez respektování této zásady, ať je proces řízení upraven kterýmkoliv právním předpisem. Do této zásady bezpochyby patří zjištění skutkového stavu a provedení důkazních prostředků, které jsou pro zjištění takového stavu potřebné. Nelze proto akceptovat situaci, kdy jedna strana řízení předkládá důkazy a odvolává se na ně, nicméně správní orgán je hodnotí jen jako „pocity a dojmy“ a druhá strana sporu pouze podá vyjádření, jakkoliv nepodložené, a správní orgán takové tvrzení mlčky převezme. V tomto případě byly tedy porušeny zásady uvedené v § 3, § 4, § 6 odst. 1) a § 7 správního řádu. Pokud by na řízení vedená vysokou školou nebyly aplikovány ani tyto zásady, jednalo by se v zásadě o libovůli správního orgánu. Zásadu zákazu libovůle již formuloval Ústavní soud v několika svých rozhodnutích tak, že jedním z principů, představujícím součást práva na řádný proces a vylučujícím libovůli při rozhodování, je nezbytná návaznost mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na

straně druhé (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/97, publikovaný pod č. 24 Sb. n. u. US, svazek 7, str. 153). Navíc je třeba připomenout i úvodní ustanovení § 1 písm. b) zákona o vysokých školách, které konstatuje, že vysoké školy jako nejvyšší článek vzdělávací soustavy umožňují přístup k vysokoškolskému vzdělání v souladu s demokratickými principy. Mezi demokratické principy ve smyslu, v němž je tento pojem zákonem o vysokých školách užit (tedy v podstatě principy rovnosti a zákazu diskriminace a neodůvodněně nerovného zacházení jako esenciální zásady materiálního právního státu), jistě patří i fundamentální zásady správního řízení, dle kterých je nutno zohlednit při rozhodování věci konkrétní okolnosti daného případu a dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, přičemž tyto zásady nacházejí svůj výraz právě v odůvodnění rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63, publikovaný pod č. 1112/2007 Sb. NSS a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.12. 2009 č. j. 9 As 1/2009 - 141, publikovaný pod č. 2641/2009 Sb. NSS).

18. Dále žalobce uvedl, že se nezákonné ukončení studia žalobce na Fakultě aplikovaných věd projevuje v poplatku za jeho další studium na Západočeské univerzitě v Plzni, Fakultě právnické.

Vyjádření žalovaného

19. Žalovaná setrvala na své dosavadní argumentaci. Na podporu svého tvrzení, že se správní řád na předmětná řízení nevztahuje odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2014, čj. 6As 191/2014 a ze dne 17.12.2014, čj. 9 As 75/2014 – 44, kde se v bodě 20 uvádí, že zákonodárce pro rozhodování o právech a povinnostech studentů výslovně vyloučil použití správního řádu, aby ponechal tuto problematiku k úpravě na vnitřní předpisy vysoké školy. Dle žalovaného je právní úprava žádosti o opakování zkoušky obsažena v § 68 zákona o vysokých školách a doplněna studijním a zkušebním řádem. Z uvedených ustanovení je zřejmé, komu se žádost o opakování zkoušky podává, kdo rozhoduje o jejím případném přezkoumání. Takové vymezení lze považovat za komplexní a neexistuje mezera, kterou by bylo nutno vyplnit aplikací konkrétních ustanovení správního řádu. Vnitřní předpis byl přijat na základě zákonného zmocnění, tudíž na základě zákona. Přesto je třeba v takovém řízení dodržovat základní zásady správního řízení. Dle žalované speciální předpis (zákon o vysokých školách a studijní zkušební řád) obsahuje úplnou právní úpravu a ustanovení § 180 odst. 1 správního řádu se zde neuplatní. Nelze proto namítat vady, že rozhodnutí neobsahuje odkaz na ustanovení správního řádu, podle kterých bylo rozhodováno, že ve věci mělo být podle správního řádu nařízeno ústní jednání, že žalobce nebyl podle správního řádu seznámen s podklady pro rozhodnutí a že o podjatosti nového děkana měl rozhodovat služebně nadřízený orgán podle správního řádu a veškeré další námitky žalobce, které odvozuje ze svého názoru, že se na uvedené řízení vztahuje správní řád v plném rozsahu.

20. Za této situace je třeba se podle názoru žalované zabývat pouze námitkami, které souvislost se správním řádem nemají. Pokud jde o žalobcem tvrzené porušení základních zásad stanovených správním řádem, které žalobce spatřuje v tom, že se žalovaná chovala nezdvořile, protože se s žalobcem osobně nesešla, nelze takto chápat zásadu zdvořilosti. Dle zásady zdvořilosti má žalovaná postupovat podle daných pravidel, předepsanými postupy

podle zákona o vysokých školách a studijního zkušební řádu a k tomu podle názoru žalované došlo. Pokud jde o námitku nezákonnosti způsobenou tím, že nebylo pravomocně ukončeno řízení o žádosti o opakování zkoušky, k tomu žalovaná uvedla, že s přístupem žalobce by k ukončení řízení o žádosti nikdy nedošlo, neboť žádosti žalobce o opakování předmětné zkoušky jsou předkládány jen proto, aby nemohlo být rozhodnuto o ukončení studia a neprojevovalo se to v jiných studiích žalobce. Totéž lze uvést k namítanému překročení lhůt, které si žalobce v zásadě způsobil sám neustálým podáváním žádostí. Pokud jde o namítanou povinnost pomoci s odstraněním vad žádosti o opakování zkoušky, odkázala žalovaná na rozhodnutí NSS sp.zn. 9As 75/2014, kde se výslovně uvádí, že pokud žalobce žádá o určité dobrodiní, nebyl stěžovatel jako správní orgán povinen ho upozorňovat na nedostatky této žádosti. Pokud jde o namítanou vadu, že ve věci neproběhlo k dokazování, že v rozhodnutí chybí odkazy na důkazy a jejich hodnocení, žalovaná odkázala na rozsudek NSS sp.zn. 1As 22/2015, podle kterého absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění rozhodnutí sám o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost. Podstatné je vypořádat se se základními námitkami účastníka, přičemž správní orgán, který zastává odlišný názor od názoru žalobce, musí svůj názor přesvědčivě odůvodnit. Žalovaná závěr o nepovolení opakování zkoušky a posléze i o ukončení studia přesvědčivě zdůvodnila, když se vypořádala s argumenty žalobce, na základě kterých měl být zkoušející údajně podjatý. Vysvětlila, proč určitý důkaz, výslech zkoušejícího, neprovedla. Žalovaná měla za to, že v řízení o žádosti o opakování zkoušky ani následně v řízení o ukončení studia nepochybila, uvedená řízení proběhla podle předepsaných pravidel a žalobce v jejich výsledku nemohl být na svých právech nijak zkrácen. Skutečnost, že žalobce s rozhodnutími nesouhlasí, nemůže být důvodem pro vyhovění žalobě za situace, kdy na povolení výjimky opakovat zkoušku není právní nárok.

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

21. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

22. Žaloba není důvodná.

Skutkový základ věci

23. Rozhodnutím vedoucího katedry matematiky, Fakulty aplikovaných věd, Západočeské univerzity v Plzni (*dále též jen „vedoucí KMA“ nebo „vedoucí katedry matematiky“*) ze dne 8.10.2013, čj. ZCU 032470/2013 (*dále jen „rozhodnutí vedoucího KMA ze dne 8.10.2013“*) nebylo povoleno k žádosti žalobce ze dne 18.6.2013 opakování zkoušky „Vybrané statistické metody“ (*dále též jen „KMA/VSM“*) před zkušební komisí. Rozhodnutím rektorky

Západočeské univerzity v Plzni (*dále též jen „ZČU“*) ze dne 29.4.2014, čj. ZCU 013686/2014 (*dále jen „rozhodnutí rektorky ze dne 29.4.2014“*) bylo rozhodnutí vedoucího KMA ze dne 8.10.2013 potvrzeno a žádost o přezkoumání zamítnuta.

24. Rozhodnutím děkana Fakulty aplikovaných věd, Západočeské univerzity v Plzni, ze dne 19.5.2014, čj. ZCU 015081/2014/DFAV-Brab (*dále jen „rozhodnutí děkana ze dne 19.5.2014“*) bylo rozhodnuto o ukončení studia žalobce v navazujícím studijním programu Aplikované vědy a informatika, obor Finanční informatika a statistika (prezenční forma studia), na Fakultě aplikovaných věd. Rozhodnutím rektorky ZČU ze dne 6.11.2014, čj. ZCU 033752/2014 (*dále jen „rozhodnutí rektorky ze dne 6.11.2014“*) byla žádost žalobce o přezkoumání rozhodnutí děkana ze dne 19.5.2014 zamítnuta a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

25. Rozhodnutím vedoucího katedry matematiky ze dne 28.8.2014, čj. ZCU 026511/2014 (*dále jen „rozhodnutí vedoucího KMA ze dne 28.8.2014“*) byla zamítnuta žádost žalobce ze dne 29.7.2014 o opakování zkoušky „Vybrané statistické metody“ před zkušební komisí. Rozhodnutím rektorky ZČU ze dne 4.11.2014, čj. ZCU 033730/2014 (*dále jen „rozhodnutí rektorky ze dne 4.11.2014“*) bylo rozhodnutí vedoucího KMA ze dne 28.8.2014 potvrzeno a žádost o přezkoumání zamítnuta.

Právní hodnocení

A.

26. Nedůvodnou shledal soud první námitku žalobce, že mělo být v řízení o žádostech žalobce o opakování zkoušky Vybrané statistické metody KMA/VSM a o ukončení studia žalobce na Fakultě aplikovaných věd ZČU, tedy při rozhodování o právech a povinnostech žalobce jako studenta (viz výše uvedená rozhodnutí) postupováno podle správního řádu. Při posouzení této mezi účastníky sporné otázky soud vycházel kromě zákona o vysokých školách a Studijního a zkušebního řádu Západočeské univerzity v Plzni, rovněž z judikatury Nejvyššího správního soudu (*dále též jen „NSS“*), s jehož závěry ohledně této otázky se ztotožňuje. Obdobnou problematikou se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudcích ze dne 26.11.2009, čj. 5 As 86/2008–52, ze dne 17.12.2014, čj. 9 As 75/2014 – 44 a ze dne 30.9.2014, 6 As 191/2014 – 22 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu v tomto rozsudku uvedené jsou dostupné na www.nssoud.cz).

27. Prvotně je nutno vycházet ze zákona o vysokých školách, kde je v § 6 odst. 1 písm. e) stanoveno: *Do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy patří zejména rozhodování o právech a povinnostech studentů.* V § 68 odst. 1 větě první ZVŠ je stanoveno: *„Na rozhodování o právech a povinnostech studenta se nevztahují obecné předpisy o správním řízení.“* V odstavci 3 tohoto ustanovení jsou demonstrativně stanoveny okruhy, které zahrnují rozhodování o právech a povinnostech studentů (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 23.12.2011, čj. 4 As 26/2011–176). Pod písmenem a) je uvedeno rozhodnutí o povolení mimořádného opravného termínu zkoušky, pokud takovou možnost připouští studijní a zkušební řád, a pod písmenem g) je uvedeno rozhodnutí o nesplnění požadavků podle § 56 odst. 1 písm. b) ZVŠ. Žalobou je napadeno rozhodnutí o ukončení studia žalobce podle § 56 odst. 1 písm. b) ZVŠ,

podle něhož se studium ukončuje, *nesplní-li student požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu*. Podle odstavce 2 je dnem ukončení studia podle odstavce 1 písm. b) den stanovený studijním a zkušebním řádem.

28. Dále je v § 68 odst. 3 stanoveno, že rozhodnutí o tam vyjmenovaných právech a povinnostech studenta *musí být vyhotoveno písemně, musí obsahovat odůvodnění a poučení o možnosti podat žádost o přezkoumání a musí být studentovi doručeno do vlastních rukou*. Případný způsob náhradního doručení ve věcech uvedených v písmenech a) až f) může stanovit vnitřní předpis vysoké školy nebo její součásti. Následně je v § 68 ZVŠ upraven procesní postup po vydání rozhodnutí. V § 68 odst. 4 ZVŠ je stanoveno: *Student může do 30 dnů ode dne, kdy mu bylo rozhodnutí podle odstavce 3 doručeno, požádat o přezkoumání rozhodnutí; zmeškání této lhůty lze ze závažných důvodů prominout*. Žádost se podává orgánu, který rozhodnutí vydal. Jestliže je tímto orgánem děkan, může sám žádosti pouze vyhovět a rozhodnutí změnit nebo zrušit, jinak ji předá k rozhodnutí rektorovi. Rektor změní nebo zruší rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu se zákonem, vnitřním předpisem veřejné vysoké školy nebo její součásti. Rozhodnutí o disciplinárním přestupku a o vyloučení ze studia podle § 67 zruší i v případě, že dodatečně vyšly najevo skutečnosti, které by odůvodňovaly zastavení řízení. Žádost o přezkoumání rozhodnutí vydaného podle odstavce 3 písm. f) má vždy odkladný účinek. S rozhodováním o právech a povinnostech studentů zde uvedených souvisí § 68 odstavec 5, kde je stanoveno: *Orgány veřejné vysoké školy nebo její součásti přijmou v návaznosti na rozhodnutí podle odstavce 4 v případě potřeby taková opatření, aby práva studenta byla obnovena a následky, které vadné rozhodnutí způsobilo, byly odstraněny nebo alespoň zmírněny*.

29. Podle § 17 odst. 1 písm. f) ZVŠ patří mezi vnitřní předpisy veřejné vysoké školy *studijní a zkušební řád*. Podle § 9 odst. 1 písm. b) ZVŠ *akademický senát veřejné vysoké školy na návrh rektora nebo na základě postoupení předpisu akademickým senátem fakulty schvaluje vnitřní předpisy vysoké školy a jejích součástí*. Přičemž je nutno zdůraznit, že podle § 8 odst. 1 ZVŠ je akademický senát veřejné vysoké školy jejím samosprávným zastupitelským akademickým orgánem. V daném případě je rozhodujícím vnitřním předpisem *Studijní a zkušební řád Západočeské univerzity v Plzni* ze dne 10. dubna 2012 (viz výše „SZŘ ZČU“), ve kterém je krom jiného rozveden procesní postup stanovený v § 68 ZVŠ, jak je zřejmé z článku 1 písmeno b), kde je uvedeno, že *Studijní a zkušební řád Západočeské univerzity v Plzni upravuje postup při rozhodování o právech a povinnostech studentů*.

30. Konkrétně je pak v článku 24 nazvaném *Opakovaný zápis předmětu* v odst. 1 uvedeno: *Nesplní-li student předmět (čl. 34 odst. 3), může si jej v rámci svého studia zapsat nejvýše ještě jednou (pokud nejde o zápis podle čl. 6 odst. 3)*. V článku 39 nazvaném *Zkoušky a opravné zkoušky* je v odstavci 1 uvedeno: *Zkoušky nebo opravné zkoušky student koná u osob určených vedoucím katedry, která daný předmět garantuje (dále též „zkoušející“)*. V odstavci 5 tohoto článku je uvedeno: *Nevyhoví-li student u zkoušky, může požádat vedoucího garantující katedry, aby jeho případ přezkoumal a rozhodl o opakování zkoušky. V případě záporného rozhodnutí vedoucího katedry může student požádat o přezkoumání a rozhodnutí děkana; jeho rozhodnutí je konečné*. Podle článku 40 nazvaného *Opravné zkoušky a jeho odstavce 1*): *Nevyhoví-li student u zkoušky, může konat první opravnou zkoušku, umožňuje-li to harmonogram akademického roku. Nevyhoví-li student ani*

při první opravné zkoušce, může konat druhou opravnou zkoušku, umožňuje-li to harmonogram akademického roku. Podle odst. 2 tohoto článku: Vedoucí garantující katedry může na žádost studenta, zkoušejícího nebo i bez návrhu rozhodnout, že druhá opravná zkouška proběhne před zkušební komisí, kterou pro tento případ jmenuje.

31. V článku 65 nazvaném Ukončení studia pro nesplnění požadavku vyplývajícího ze studijního programu a zanechání studia je v odstavci 1 písm. e) stanoveno: *Děkan rozhodne o ukončení studia pro nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu, studijního oboru [§ 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách], pokud student: e) ani při druhém zapsání nesplnil některý předmět.* Podle článku 114 nazvaného Ukončení studia pro nesplnění požadavku vyplývajícího ze studijního programu písmene b): *Děkan rozhodne o ukončení studia pro nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu, studijního oboru [§ 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách], pokud student: b) neuspěje ani u opravné zkoušky nebo druhé opravné zkoušky, byla-li mu děkanem povolena (čl. 83), z odborného předmětu předepsaného studijním programem, studijním oborem.* Možnost přezkumu rozhodnutí děkana o ukončení studia je nutno dovodit z ustanovení § 10 odst. 1 ZVŠ, podle něhož *v čele veřejné vysoké školy je rektor; jedná a rozhoduje ve věcech školy, pokud zákon nestanoví jinak. V případech, kdy zvláštní předpis předpokládá působnost statutárního orgánu, plní ji rektor.*

32. Z uvedených ustanovení zákona o vysoké škole a studijního a zkušebního řádu je zřejmý procesní postup související s podáním žádosti o opakování zkoušky (komu se žádost o opakování zkoušky podává, kdo rozhoduje o přezkoumání rozhodnutí v případě, že žádosti nebylo vyhověno) a procesní postup související s rozhodnutím o ukončení studia (kdo rozhoduje o ukončení studia, kdo rozhoduje o odvolání proti tomuto rozhodnutí). Správná je proto argumentace žalované, že speciální předpis (zákon o vysokých školách a studijní zkušební řád) obsahuje úplnou úpravu procesního postupu v řízení o žádosti studenta o opakování zkoušky a v řízení o ukončení studia. Při její aplikaci je nezbytné vycházet toliko ze základních procesních zásad, na kterých je správné řízení postaveno. Takový postup není přímou aplikací správního řádu, přímou aplikací konkrétních ustanovení správního řádu.

33. Žalobce opírá povinnost žalované postupovat v daných řízeních podle správního řádu o ustanovení § 105 ZVŠ *nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se v řízení ve věcech upravených tímto zákonem podle obecných předpisů o správním řízení.* A zejména o ustanovení § 180 odst. 1 správního řádu *tam, kde se podle dosavadních právních předpisů postupuje ve správním řízení tak, že správní orgány vydávají rozhodnutí, aniž tyto předpisy řízení v celém rozsahu upravují, postupují v otázkách, jejichž řešení je nezbytné, podle tohoto zákona včetně části druhé.* Podle odst. 2 tohoto ustanovení *pro případ, že podle dosavadních právních předpisů postupují správní orgány v řízení, jehož cílem není vydání rozhodnutí, aniž tyto předpisy řízení v celém rozsahu upravují, postupují v otázkách, jejichž řešení je nezbytné a které nelze podle těchto předpisů řešit, podle části čtvrté tohoto zákona.*

34. Možností uplatnění obecných předpisů o správním řízení na rozhodování o právech a povinnostech studentů se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 26.11.2009, čj. 5 As 86/2008–52, kde uvedl: *„Zákon o vysokých školách vylučuje použití obecných předpisů o správním řízení na rozhodování o právech a povinnostech studenta. Vzhledem ke znění § 68*

odst. 1 zákona o vysokých školách nelze bez dalšího postupovat podle § 105 téhož zákona, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se v řízení ve věcech upravených tímto zákonem podle obecných předpisů o správním řízení. Takto to zákonodárce určitě nezamýšlel, protože pak by § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách neměl smysl. Ústavní soud ve svém rozhodnutí Pl. ÚS 21/04 ze dne 26. 4. 2005, mimo jiné uvedl „vyloučení použití obecných předpisů o správním řízení při neexistenci jiných představuje rozpor se zásadou, že státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon (čl. 2 odst. 3 Ústavy, čl. 2 odst. 2 Listiny) a také rozpor s čl. 36 odst. 1 Listiny, který upravuje právo každého na stanovený postup při domáhání se svých práv. Připouští-li vůbec doktrína použití analogie v oboru správního řízení, pak toliko za omezujících podmínek – pouze v omezeném rámci za účelem vyplňování mezer procesní úpravy a dále pouze ve prospěch ochrany práv účastníků správního řízení. Nelze z těchto stanovisek ale dovodit závěr, dle něhož by bylo lze považovat za akceptovatelné použitím analogie vytvořit procesní úpravu správního řízení v celé její úplnosti.“ Ve smyslu výše uvedeného nelze bez dalšího na základě ustanovení § 105 zákona o vysokých školách bez ohledu na dikci ustanovení § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách aplikovat všechny instituty správního řádu, tak jak se domnívá stěžovatel. Na druhou stranu však nelze zcela akceptovat názor krajského soudu, který aplikaci ustanovení správního řádu s odkazem na ustanovení § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách zcela vyloučil. Nedokonalá procesní úprava nemůže jít k tíži účastníka řízení. Nejvyšší správní soud má tak zato, že správní řád, respektive základní zásady správního řízení lze aplikovat pouze výjimečně za účelem vyplňování mezer procesní úpravy, tak jak již judikoval Ústavní soud.“

35. V rozsudku ze dne 17.12.2014, čj. 9 As 75/2014 – 44, Nejvyšší správní soud při argumentaci citovaným judikátem uzavřel: „Platí tedy, že pokud speciální předpisy právní úpravu obsahují, není třeba obracet se na správní řád, jakožto obecný předpis o správním řízení (obdobně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2011, čj. 8 Ans 12/2011–132, či ze dne 27.5.2014, čj. 8 As 52/2013-69); ustanovení § 180 odst. 1 správního řádu se v takovém případě neuplatní. Citovaný nálezn Ústavního soudu je třeba chápat tak, že není možno vyloučit použití správního řádu v případě, kdy by neexistovala jiná úprava a byla by tak vytvořena mezera v právu, kterou by nebylo jak jinak zaplnit. Nejde o případ, kdy by použitím analogie měla být vytvořena procesní úprava v celé její úplnosti, jak má na mysli citovaný nálezn Ústavního soudu. Neexistence právní úpravy by dle Ústavního soudu založila rozpor s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, který upravuje právo každého na stanovený postup při domáhání se svých práv. K takové situaci ale v důsledku ustanovení § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách nedochází. Zákon o vysokých školách totiž obsahuje relevantní procesní úpravu, která je provedena studijním a zkušebním řádem, a případné použití správního řádu tak nemůže založit procesní úpravu v celém rozsahu, když v relevantních předpisech úprava existuje.“

36. Nedůvodnost uvedené žalobní námitky soud uzavírá shodně jako Nejvyšší správní soud v posledně citovaném rozsudku konstatováním, že zákonodárce pro rozhodování o právech a povinnostech studentů výslovně vyloučil použití správního řádu, aby ponechal tuto problematiku možnosti úpravy vnitřními předpisy. Jestliže zároveň neupravil v zákoně o vysokých školách, případně jiném zákoně, veškerá práva a povinnosti i procesní postupy, pak by vysoká škola měla úpravu zahrnout do svých vnitřních předpisů, jak se také v daném případě stalo. Zákonodárce tak umožnil vysokým školám vytvořit si soubor pravidel

zvláštních, pro konkrétní typ řízení a pro konkrétní skupinu subjektů (studenty) vhodnějších. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 8.9.2011, čj. 7 As 79/2011 – 120. Orgány dané veřejné vysoké školy proto nepochybily, když při rozhodování o žádosti žalobce o opakování zkoušky a při rozhodování o ukončení studia žalobce neaplikovaly ustanovení § 105 ZVŠ a § 180 správního řádu.

B.

37. Zákonnost rozhodnutí vydaných v řízení o první žádosti žalobce ze dne 18.6.2013 a druhé žádosti žalobce ze dne 29.7.2014, jimiž žádal o třetí opakování zkoušky z předmětu KMA/VSM, a to před komisí, soud posuzoval proto, že je nutno tato rozhodnutí vnímat jako podkladová rozhodnutí pro posouzení zákonnosti žalobou napadené rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o ukončení studia žalobce. V rámci druhé žalobní námítky žalobce namítal procesní pochybení v uvedených předchozích řízeních, která měla dle jeho názoru vliv na zákonnost rozhodnutí o ukončení studia. Jak uzavřel soud v souvislosti s první žalobní námitkou, v těchto řízeních neměla být aplikována konkrétní procesní ustanovení správního řádu, proto tato nemohla být uvedena v příslušných rozhodnutích, jak namítá žalobce.

38. Žalobce namítal porušení základních zásad správního řízení, zejména zásady stanovené v § 4 správního řádu, které ukládá povinnost chovat se k dotčeným osobám zdvořile a podle možností jim vycházet vstříc. Dle názoru soudu je nutno při posouzení této námítky vycházet z ustanovení § 4 odst. 1 správního řádu: *Veřejná správa je službou veřejnosti. Každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost se k dotčeným osobám chovat zdvořile a podle možností jim vycházet vstříc.* Uvedená zásada nemohla být v řízení o žádostech žalobce o třetí opakování zkoušky, a to před komisí, porušena, jak se domnívá žalobce zejména v případě první žádosti ze dne 18.6.2013 tím, že vedoucí Katedry matematiky nevyzval žalobce k doplnění žádosti, resp. mu nepomohl v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu nedostatky žádosti odstranit. Žalobce podal žádost o opakování zkoušky a procesní postup vyřízení o takové žádosti je upraven příslušnými ustanoveními zákona o vysoké škole a studijního a zkušebního řádu. Účelem řízení o takové žádosti není dopomoci žadateli zformulovat žádost tak, aby jí mohlo být vyhověno, a vyzvat jej k předložení takových důkazů, které by prokazovaly její důvodnost, jak je tomu v případě zahájení správního řízení o žádosti podle správního řádu (§ 44 a násl.). Podání žádosti o opakování zkoušky je ve smyslu čl. 39 odst. 5 SZČ a čl. 40 odst. 1 SZŘ právem studenta. O žádosti je rozhodováno podle jejího obsahu, případně podle důkazů prokazujících dle žadatele v ní uplatněná tvrzení. Proto jsou obsah žádosti a případné důkazy předkládané žadatelem plně v kompetenci žadatele. Není povinností veřejné vysoké školy udělat vše pro doplnění žádosti tak, aby jí mohlo být vyhověno. Pokud by měla veřejná vysoká škola takovou povinnost, bylo by to proti smyslu zákona o vysokých školách a studijního a zkušebního řádu, kde je upraven průběh studia, a je stanoveno, jaká práva a povinnosti má student v průběhu studia (viz část šestá zákona o vysokých školách, § 61 - § 69a a čl. 40 SZŘ).

39. Uvedená zásada stanovená v § 4 odst. 1 správního řádu nemohla být porušena ani tím, že nebyla v řízeních o žádostech o třetí opakování zkoušky, a to před komisí, konáno ústní jednání, na kterém by dle žalobce byly provedeny potřebné důkazy, a bylo možné slyšení

obou stran. Povinnost nařídít ústní jednání není upravena ani v řízeních, kde je procesní úprava dána správním řádem, kde je postupováno podle § 49 správního řádu, podle jehož věty první *ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné*. V daném případě žalobci nic nebránilo, aby v písemné žádosti tvrdil skutečnosti dle jeho názoru rozhodné pro vyhovění žádosti, a to skutečnosti zcela konkrétní, ve kterých spatřoval porušení jeho práv vycházejících ze zákona o vysokých školách a ze studijního a zkušebního řádu. Není proto správné tvrzení žalobce, že byl jím naznačený postup (konání ústního jednání) nezbytný ke splnění účelu řízení a uplatnění jeho práv účastníka řízení. Není rovněž správné tvrzení žalobce, že byl vedoucí katedry matematiky povinen na základě analogie k § 50 odst. 3 správního řádu zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, za který žalobce považoval ochranu svých práv jako účastníka řízení. Ochrana práv účastníka řízení byla zajištěna právě daným procesním postupem vycházejícím ze zákona o vysokých školách a ze studijního a zkušebního řádu a zejména přezkumem prvostupňového rozhodnutí orgánem odvolacím, jak je stanoven ve studijním a zkušebním řádu.

40. Nedůvodnými jsou námitky žalobce vůči dokazování v řízení o obou žádostech o třetí opakování zkoušky. Žalobce namítal, že v rozporu s tím, jak má správní řízení tohoto charakteru probíhat, neproběhlo žádné dokazování, ačkoliv se jedná o principiální zásadu vedení řízení i za předpokladu ztotožnění se s judikátem NSS ze dne 30.9.2014, sp. zn. 6 As 191/2014, v jeho nejširším možném výkladu. Žalobcem citovaný judikát NSS řešil včasnost podání žaloby, když bylo žalobou napadené rozhodnutí o stanovení poplatku za studium žalobkyni doručeno náhradním doručením ve smyslu správního řádu. Nejvyšší správní soud zde konstatoval, že „*při rozhodování o vyměření poplatku za studium podle § 68 odst. 2 písm. f) zákona o vysokých školách, tedy takovém, na něž dopadá poslední věta § 68 odst. 2 zákona o vysokých školách o možnosti úpravy náhradního doručení ve vnitřním předpisu vysoké školy, se jinak může uplatnit obecná úprava doručování podle správního řádu.*“ Dále v tomto rozhodnutí NSS argumentoval svým rozsudkem ze dne 8.11.2012, čj. 7 As 74/2012 – 64, kde je uvedeno: „*na rozhodování o vyměření poplatku za studium se ... podle § 68 odst. 1 věty první zákona o vysokých školách nevztahuje ... správní řád ... Protože rozhodovací proces je ukončen vydáním rozhodnutí ve věci, je nutno posoudit, které předpisy upravují postup při jeho doručování. Zákon o vysokých školách v tomto směru pouze stanoví, že toto rozhodnutí musí být studentovi doručeno do vlastních rukou, ale vlastní úpravu doručování neobsahuje. Za této situace v souladu s § 105 zákona o vysokých školách je nutno postupovat podle správního řádu, který je obecným předpisem o správním řízení, konkrétně podle § 19 a násl.*“. Obdobný postup by měl být dle žalobce v případě dokazování v řízeních o žádostech o opakování zkoušky, když rozhodnutí v nich vydaná jsou podkladem pro rozhodnutí o ukončení studia. K tomu soud uvádí, že dokazování v řízení o právech a povinnostech studentů není zcela detailně upraveno v zákoně o vysokých školách ani ve studijním a zkušebním řádu. Přesto nelze na dokazování v těchto řízeních aplikovat všechna ustanovení správního řádu části druhé hlavy VI. dílu 3 upravující dokazování v řízení v prvním stupni. To je vyloučeno vzhledem k tomu, jak bylo již uvedeno, že zákon o vysokých školách vylučuje použití obecných předpisů o správním řízení na rozhodování o právech a povinnostech studenta. Analogicky je nutno dle názoru soudu vycházet toliko z ustanovení § 52 správního řádu, podle něhož *účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede*

důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. V daném případě byla nutnost dokazování v uvedeném rozsahu naplněna. K tomu je nutno zdůraznit, že soud ve správním soudnictví posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí vždy v rozsahu rozhodnutí vydaných správním orgánem prvního stupně a odvolacího správního orgánu, neboť obě tato rozhodnutí tvoří v daném řízení jeden celek. Nejsou proto důvodné námitky nepřezkoumatelnosti směřující vůči rozhodnutím vedoucího KMA ze dne 8.10.2013 (první žádost) a ze dne 28.8.2014 (druhá žádost), neboť, jak bude dále uvedeno, neshledal soud nepřezkoumatelnými rozhodnutí rektorky ze dne 29.4.2014 (první žádost) a ze dne 4.11.2014 (druhá žádost) a rozhodnutí vydaná v rámci jednotlivých řízení jsou jako celek srozumitelná a soudem přezkoumatelná.

41. Žalobce v žádosti ze dne 18.6.2013 zrekapituloval průběh svého dosavadního bakalářského a magisterského studia. Uvedl, že měl ještě v době bakalářského studia konflikt se zkoušejícím předmětu KMA/VSM Doc. Ing. Františkem Vávrou, CSc. (*dále též jen „zkoušející“*), kdy jím byl nařčen z plagiátorství, neboť poskytl jinému studentovi svůj projekt, jehož vypracování bylo podmínkou pro připuštění ke zkoušce z předmětu Modely analýzy a syntézy plánů. Uvedl, že si je vědom, že měl uvedený předmět zapsán v akademickém roce 2011/2012 a v tomto roce nevyužil ani jediný zkouškový termín, a tento svůj postup odůvodnil. O absolvování uvedené zkoušky se poprvé pokusil v akademickém roce 2012/2013. Zkouška z tohoto předmětu sestává z vypracování statistické studie, jejíž cíl stanovuje sám student, a z jejího obhájení. Na řádném termínu zkoušející ohodnotil předloženou studii známkou „nevyhověl“. Během obhajoby práce naznačil, že je vybrané téma poměrně složité a že by měl žalobce zvážit výběr jiného tématu. To žalobce učinil a na první opravný termín vypracoval zcela novou statistickou studii na jiné téma. Zkoušející tuto práci opět ohodnotil známkou „nevyhověl“, konfrontoval použité postupy a samotný cíl práce. Vědom si poslední šance na splnění podmínek k absolvování předmětu věnoval žalobce maximální péči přepracování statistické studie. Jelikož byl v průběhu letního semestru zkoušející zdravotně indisponován a nebylo možné s ním práci konzultovat, vyhledal žalobce odbornou pomoc na MFF UK, kde práci několikrát konzultovat. Tuto studii hodnotil zkoušející známkou „dobře“, proto byla připuštěna k obhajobě. Obhajoba byla vedena cílenými dotazy zkoušejícího na veškeré skutečnosti a zákonitosti využité při zpracování, na každý vzoreček a každé odvození. Žalobce byl konfrontován s podklady v teoretické části práce, kdy postupy přebíral z uznávaných publikací, které řádně citoval. K vedení zkoušky žalobce uvedl, že na něj působilo velice stresujícím dojmem a podporovalo jeho hypotézu o speciálním přístupu zkoušejícího k osobě žalobce. Tato skutečnost na něj působila tak silně, že podstatným způsobem ovlivnila jeho reakce během zkoušky a následně i výsledné hodnocení. Na základě uvedených skutečností žalobce konstatoval, že bohužel za dobu jeho studia na Fakultě aplikovaných věd došlo k odborné i lidské neshodě jeho osoby a zkoušejícího, což jej velice mrzí. Uvedl, že zkoušející není nakloněn studentům, kteří studují tento obor a zároveň jiný obor na jiné vysoké škole, zejména pak obor Právo a právní věda (Dle sdělení žalobce při jednání studuje žalobce uvedený obor na Fakultě právnické ZČU). Uvedl, že osobně zná bývalého studenta těchto dvou oborů, který měl se zkoušejícím neshody, které dle jeho slov vyústily téměř v jeho neúspěšné ukončení studia na Fakultě aplikovaných věd. V závěru žádosti uvedl, že je schopen veškeré skutečnosti uvedené v žádosti na výzvu prokázat relevantními důkazy.

42. Žádost žalobce ze dne 18.6.2013 byla vedoucím KMA zamítnuta poprvé dne 15.7.2013, kdy bylo rozhodnuto formou přípisu odůvodněného tím, že důvody, které jsou v žádosti uvedeny, nejsou řádně doložené. V žádosti o přezkoumání tohoto rozhodnutí ze dne 19.8.2013 adresované v souladu s § 68 odst. 4 ZVŠ a čl. 39 odst. 5 děkanovi Fakulty aplikovaných věd, kterým byl v té době Doc. Ing. František Vávra, CSc., tedy zkoušejícímu z předmětu KMA/VSM, žalobce uvedl, že žádost o poskytnutí opravného termínu před zkušební komisí podal 18.6.2013 a ještě téhož dne žádal vedoucího katedry matematiky o osobní schůzku, při které byl připraven širěji a ve větším kontextu vysvětlit důvody a okolnosti, za kterých byl nucen podat žádost. Vedoucí KMA ale osobní schůzku odmítl. Od té doby nebyl žalobce nikým kontaktován až do doručení rozhodnutí o zamítnutí žádosti ze dne 8.10.2013, ačkoliv očekával, že bude vyzván k doložení svých tvrzení v žádosti uvedených. Žalobce proto původní žádost doplnil o návrh důkazů, a to na podporu tvrzení o nařčení z nápomoci k plagiátorství předložil e-mailovou komunikaci s T.P. ze dne 27.5.2011. Uvedl, že se lze o rozdílnosti posudků na bakalářskou práci přesvědčit z veřejně dostupné databáze kvalifikačních prací STAG. Namítal procesní pochybení spočívající v tom, že si vedoucí KMA k žalobcovu označení nevyhledal důkazní prostředky, nevyzval žalobce k opravě podání a rozhodnutí ze dne 8.10.2013 označil za rozhodnutí na hranici přezkoumatelnosti. Namítal, že i v situaci, kdy není konkrétní detailní procesní předpis, aplikují se na dané řízení maximy, tzv. spravedlivého procesu, které jsou právnímu státu inherentní a jejichž nedodržení lze soudně přezkoumávat. Namítal nesprávné poučení o možnosti podání opravného prostředku ve smyslu § 68 odst. 3 a 4 ZVŠ a skutečnost, že bylo doručováno v rozporu s § 68 odst. 3 ZVŠ pouze doporučeně nikoli do vlastních rukou.

43. Rozhodnutí vedoucího KMA ze dne 15.7.2013 bylo rozhodnutím rektorky ze dne 26.9.2013 podle § 68 odst. 4 ZVŠ zrušeno pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost.

44. Následně bylo vedoucím KMA rozhodnuto rozhodnutím ze dne 18.6.2013, vydaným podle výše uvedených ustanovení § 68 odst. 3 ZVŠ a čl. 39 odst. 5 SZŘ takto: „*třetí opakování opravné zkoušky před zkušební komisí z předmětu KMA/VSM vám nepovolují.*“ Uvedené rozhodnutí bylo odůvodněno: „*Nevyužil jste možnosti dané vám článkem 40 odst. 2 SZŘ. Odtud lze soudit, že skutečnosti, které vás vedly k žádosti o nadstandardní typ zkoušení, mohly evidentně nastat až po nebo během zkoušení dne 13.6.2013, tj. při druhém opravném termínu. Pokud něco nastalo dříve, nepovažoval jste to za tak závažné a ovlivňující, že by to mohlo působit na vaši schopnost absolvovat úspěšně zkoušku, neboť jste se řádně, bez možnosti využití možnosti dané citovaným článkem 40 odst. 2 SZŘ, na druhý opravný termín přihlásil. Ve své žádosti naopak uvádíte, cituji: „Tato skutečnost na mne působila tak silně, že podstatným způsobem ovlivnila mé reakce během zkoušky a následně i výsledné hodnocení.“ V textu předcházejícím této citaci uvádíte, že se jednalo o vaši hypotézu. Tu jste však korektně nedoložil, použil jste jen vaše pocity a dojmy.*“ Dále je zde uvedeno: „*Je všeobecným pravidlem, že důkazní břemeno jde k tíži strany navrhuující (až na výjimky dané zákonem; tato záležitost to však není). Hypotézy, pocity a dojmy se stávají relevantními až po jejich přímém nebo nepřímém a nezpochybnitelném dokázání. To však ve vaší žádosti (a ani v následné žádosti o přezkum) chybí. Ve své žádosti zcela volně a nekorektně používáte pojmu skutečnost pro pocity a dojmy. To se neslučuje s požadavky na profil studenta FAV, který je vychován k tomu, aby své závěry vždy regulérně a exaktně prokázal nebo doložil.*“ Následuje poučení

o opravném prostředku, kde je s odkazem na § 68 odst. 4 ZVŠ a čl. 39 odst. 5 SZŘ uvedena možnost požádat děkana FAV o přezkoumání tohoto rozhodnutí bez uvedené konkrétní lhůty. .

45. O žádosti žalobce o přezkoumání rozhodnutí ze dne 15.7.2013 (zrušené rozhodnutí) i rozhodnutí ze dne 18.6.2013 mělo být ve smyslu čl. 39 odst. 5 SZŘ rozhodnuto děkanem Fakulty aplikovaných věd. Rozhodováno však bylo rektorkou Západočeské univerzity v Plzni, což bylo odůvodněno v rozhodnutí rektorky ze dne 29.4.2014 (první žádost), kterým bylo rozhodnutí vedoucího KMA ze dne 8.10.2013 potvrzeno a žádost o přezkoumání zamítnuta. Důvodem bylo, že děkanem Fakulty aplikovaných věd byl Doc. Ing. František Vávra, CSc., který byl současně vyučujícím a zkoušejícím předmětu KMA/VSM. Uvedený procesní postup soud shledává zcela v souladu se základními zásadami správního řízení, konkrétně se zásadou obsaženou v § 4 odst. 4 správního řádu, podle něhož *správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy*. V daném případě byl žalobcem v žádosti zpochybňován objektivní přístup zkoušejícího vůči žalobci, proto by bylo proti smyslu přezkoumání rozhodnutí vedoucího katedry matematiky, kdyby o něm rozhodoval tento zkoušející v pozici děkana. Oprávnění rektorky za této situace rozhodovat vyplývá z § 10 odst. 1 ZVŠ, podle něhož je v čele veřejné vysoké školy rektor.

46. Protože bylo v žádosti o přezkoumání rozhodnutí vedoucího KMA ze dne 8.10.2013 žalobcem namítáno, že vedoucí katedry neprovedl navržené důkazy a nevypořádal se s nimi, uvedla rektorka v odůvodnění rozhodnutí ze dne 29.4.2014, že provedla studentem navržené důkazy a soud dodává, že tyto řádně odůvodnila. Tento postup rektorky, která rozhodovala analogicky jako odvolací správní orgán, je zcela v souladu s tím, co bylo uvedeno o tom, že rozhodnutí obou stupňů jsou ve správním řízení posuzována jako jeden celek. Tento svůj postup rektorka zcela správně odůvodnila zásadou procesní ekonomie a zásadou dvojinstančnosti správního řízení a odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.4.2009, čj. 8Afs 76/2007-48 bod 45, dle kterého dovodila, že nelze doplnění řízení ani dokazování provedené v rámci odvolacího řízení považovat za nepřipustné, ani s ohledem na zásadu dvojinstančnosti. Tato zásada znamená, že řízení probíhá ve dvou stupních, což znamená, že řízení v prvním stupni podléhá kontrole odvolacího orgánu. Neznačená, že každý závěr vyslovený první instancí musí být vždy prověřen a akceptován instancí vyšší. Dvojinstančnost totiž zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k odstranění a nápravě vad v předchozím prvostupňovém řízení. S odůvodněním postupu rektorky a se samotným jejím postupem se soud ztotožňuje a uzavírá, že uvedeným procesním postupem nedošlo k porušení práv žalobce. S tím souvisí i závěr soudu o tom, že nebyla porušena práva žalobce způsobem, který by měl vliv na zákonnost rozhodnutí rektorky ze dne 29.4.2014, když nebyla v jemu předcházejícím rozhodnutí vedoucího KMA ze dne 8.10.2013 uvedena v poučení o opravném prostředku lhůta pro jeho uplatnění. Žalobce žádost o přezkoumání tohoto prvostupňového rozhodnutí podal a rektorka jeho zákonnost rozhodnutím ze dne 29.4.2014 posoudila. Není proto správné tvrzení žalobce, nemělo-li snad jeho odvolání některé potřebné náležitosti, je to třeba přičítat zcela vadnému poučení, neboť v případě bezvadného poučení by žalobce nepochybně svoji žádost o přezkoumání formuloval dostatečně určitě tak, že by jí nepochybně bylo vyhověno (k tomu viz výše, co bylo uvedeno k obsahu žádosti o opakování zkoušky). Z pohledu správního řízení jako celku není rovněž důvodné tvrzení žalobce, že vedoucí KMA sice hovoří o důkazech, ale tyto nijak nespecifikuje, ani je nijak nehodnotí, proto je rozhodnutí ze dne 8.10.2013 nepřezkoumatelné.

Rektorka v odůvodnění rozhodnutí ze dne 29.4.2014 zopakovala jednotlivá tvrzení žalobce a řádně se s nimi vypořádala a rovněž zhodnotila žalobcem navrhované důkazy. Soud proto neshledal správným tvrzení žalobce, že se žalovaná v odůvodnění rozhodnutí omezila pouze na skutkový popis událostí, které předcházely vydání rozhodnutí vedoucího KMA, nevyjmenovala žádné podklady, na jejichž základě rozhodovala. Přitom tvrdí, že provedla studentem navrhované důkazy, přičemž tyto důkazy nijak neoznačila. Vzhledem k absenci označení podkladů a důkazů je celkem logické, že v rozporu s § 69 odst. 3 správního řádu absentují v rozhodnutí taktéž úvahy, kterými se žalovaná řídila při hodnocení podkladů. Dle žalobce je zde opět správní řád aplikovatelný v plném rozsahu. V souvislosti s tímto tvrzením žalobce ale není zřejmé, jaké podklady, které měly být v rozhodnutí vyjmenovány, má žalobce na mysli. Rektorka vycházela zcela správně z žádosti žalobce ze dne 18.6.2013 a jejího doplnění ze dne 19.8.2013, kterým žalobce žádal o přezkoumání rozhodnutí ze dne 8.10.2013, tedy z tvrzení žalobce a jím navržených důkazů, přičemž provedené důkazy označila shodně s jejich označením žalobcem v žádosti, resp. v jejím doplnění. Vycházela rovněž ze studijního spisu, jehož obsah žalobce v žádosti popsal (zapsání zkoušku z předmětu KMA/VSM v akademickém roce 2011/2012, aniž by k jejímu vykonání přistoupil, termíny zkoušky v akademickém roce 2012/2013 a jejich výsledek „neprospěl“) a sám odkázal na systém STAG, kde jsou uloženy posudky jeho bakalářské práce a i výsledky zkoušek v souladu s čl. 39 odst. 3 SZŘ, *podle něhož zkoušející předá výsledek kontroly provedené zkouškou do IS/STAG do tří pracovních dnů ode dne kontroly. Způsob předání v rámci fakulty, kam spadá garantující katedra, stanoví děkan.* Úvahy, kterými se řídila při posouzení jednotlivých tvrzení žalobce a k nim navrhovaných důkazů jsou v rozhodnutí ze dne 29.4.2014 zcela přezkoumatelným způsobem vyjádřeny. Soud proto uzavírá, že rektorka při odůvodnění rozhodnutí ze dne 29.4.2014 postupovala analogicky podle § 68 odst. 3 písm. a) ZVŠ a její písemné rozhodnutí je přezkoumatelné.

47. Následně bylo 19.5.2014 vydáno rozhodnutí děkana Fakulty aplikovaných věd, kterým bylo rozhodnuto: *„ukončuji studium v navazujícím studijním programu Aplikované vědy a informatika, obor Finanční informatika a statistika (prezenční forma studia), na Fakultě aplikovaných věd.“* Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že žalobce ani po druhém zapsání nezískal kredity za některý povinný předmět (KMA/VSM), proto bylo podle § 65 odst. 1 písm. e) SZŘ a čl. 65 odst. 2 SZŘ jeho studium ukončeno pro nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu dle SZŘ [viz i § 56 odst. 1 písm. b) ZVŠ], a bylo uvedeno zamítnutí žádosti o nepovolení opakování zkoušky z předmětu KMA/VSM.

48. Žalobce žádostí ze dne 4.7.2014 požádal v právním zastoupení o přezkoumání rozhodnutí o ukončení studia ze dne 19.5.2014. V žádosti namítal, že mělo být v řízení použito správního řádu, že je rozhodnutí rektorky ze dne 29.4.2014 pro formální nedostatky téměř nicotné a protože bylo napadeno žalobou u Krajského soudu v Plzni, je nepochybné, že bude zrušeno, což bude mít za následek neplatnost všech navazujících rozhodnutí (tedy i rozhodnutí o ukončení studia). nevyhovění žádosti bude znamenat jen komplikace pro ZČU i žalobce spočívající v odstranění protiprávního stavu vzniklého „neplatným“ rozhodnutím o ukončení studia. V žádosti uvedl, že postup ZČU v této věci jej dlouhodobě poškozuje a nabytím právní moci o ukončení studia mu vznikne explicitně vyčíslitelná škoda v souvislosti se zrušením nezákonně vydaného rozhodnutí o ukončení studia a všech úkonů s tím souvisejících. Tato škoda by byla způsobena ZČU, jejím nesprávným úředním postupem

v řízení s žalobcem, a byly by vymáhána podle § 7 a § 13 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci.

49. Usnesením zdejšího krajského soudu ze dne 24.6.2014, čj. 30A 58/2014-94, byla žaloba proti rozhodnutí rektorky ze dne 29.4.2014 odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s., ve spojení s § 68 písm. e) s.ř.s. a § 70 písm. a) s.ř.s. jako nepřipustný návrh. Krajský soud v usnesení vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9.10.2013, čj. 1 As 52/2012-114, publikovaném pod č. 2974/2014 Sb. NSS, kde NSS konstatoval, že je způsobilé zasáhnout do práv žalobce až rozhodnutí o ukončení studia. Usnesení nabylo právní moci dne 25.7.2014.

50. Dne 29.7.2014 podal žalobce v pořadí druhou žádost o opakování zkoušky z předmětu KMA/VSM. Rovněž v této žádosti namítal, že má být postupováno při rozhodnutí o ní podle správního řádu. Své právo podat opakovaně žádost opřel o článek 39 odst. 5 a článek 40 odst. 2 SZŘ. Tvrdil, že podle § 101 správního řádu není pravomocné rozhodnutí rektorky ze dne 29.4.2014 překážkou rei iudicatae v zahájení nového správního řízení v téže věci. Tvrdil, že řízení, které se povede na základě této žádosti, tvoří překážku litispendence v již běžícím řízení o ukončení studia, a do doby, než v tomto nově zahájeném řízení bude pravomocně rozhodnuto, nelze v řízení o ukončení studia pokračovat. V rámci vyličení rozhodných skutečností konstatoval vydání výše uvedeného usnesení zdejšího krajského soudu ze dne 24.6.2014, čj. 30A 58/2014-94, avšak rozhodnutí rektorky označil jako rozhodnutí rektorky ze dne 10.4.2012 (správně ze dne 29.4.2014). Vyjádřil přesvědčení, že v rámci vyřízení této jeho druhé žádosti, kdy bude postupováno podle zákona a zásady práva na spravedlivý proces, budou odstraněny veškeré vady, pro které bylo rozhodnutí rektorky napadeno správní žalobou. Uvedl, že stále tvrdí osobní podjatost zkoušejícího vůči jeho osobě, která byla v průběhu studia žalobce stupňována. Pokud bylo v předchozím řízení žalobci vyčítáno, že svá tvrzení neprokázal, upozornil na nemožnost dostatečného prokázání těchto tvrzení z důvodu neprovedení všech navrhovaných důkazů, a to v obou instancích řízení. Uvedl, že ze studijního spisu nevyplývá, že by zkoušející svým vyjádřením ze dne 13.3.2014 jakkoli prokázal nepodjatost své osoby vůči žalobci. Za takové prokázání nepovažoval větu citovanou z vyjádření: „ ... k tehdejšímu studujícímu (žalobce) jsem přistupoval jako ke každému jinému studentovi, nekladl jsem žádného rozdílu“. Dle žalobce i z této věty vyplývá vztah zkoušejícího k žalobci, neboť v době jejího vzniku byl žalobce studentem FAV, nikoli tehdejší (možná bylo myšleno bývalý) student. Dále žalobce rozvedl své tvrzení o podjatosti zkoušejícího, který je zároveň děkanem Fakulty aplikovaných věd. Navrhoval, aby byly znovu provedeny důkazy e-mailovou komunikací s T.P. ze dne 27.5.2011, elektronickou databází kvalifikačních prací STAG a nově navrhoval výslech zkoušejícího s výhradou dalších důkazů. V žádosti uvedl svá tvrzení, kterými považoval za nutné vyvrátit tvrzení rektorky o nápomoci k plagiátorství. Uvedl, že postup Doc. Vávry v případě hodnocení prací studentů je u vybraných studentů poněkud zvláštní, kdy algoritmicky stejné postupy jsou v případě jedné práce hodnoceny jako správné a v případě jiné práce jako nedostačující. Ve chvíli, kdy student namítne přijetí těchto postupů u jiného studenta, je arogantně vyzván k doložení takového tvrzení. Pokud k tomuto dojde, nařkne oba studenty z plagiátorství a práci z tohoto důvodu odmítne úplně. Incident, který se odehrál, v žádném případě plagiátorstvím není a toto obvinění zásadně zasahuje do cti žalobce a je nutné jej kategoricky odmítnout. Navrhoval proto, aby mu bylo povoleno opakování druhého opravného termínu

z předmětu KMA/VSM, který proběhne před zkušební komisí bez účasti Doc. Ing. Františka Vávry, CSc.

51. Rozhodnutím vedoucího katedry matematiky ze dne 28.8.2014 byla žádost žalobce ze dne 29.7.2014 zamítnuta. V odůvodnění je konstatováno, že z e-mailové komunikace s T.P. naopak vyplývá, že si byl žalobce vědom, že tento student může použít poskytnutý projekt ke splnění své studijní povinnosti a vyčítá studentu T.P., že věc nezastřel dostatečně. Protože měl vedoucí KMA k dispozici písemné vyjádření zkoušejícího ze dne 13.3.2014, nepřistoupil k provedení důkazu jeho výpovědi z důvodu nadbytečnosti. Protože jiný nový důkaz žalobce nenavrhoval, odkázal vedoucí KMA na předchozí rozhodnutí rektorky ze dne 29.4.2014, se kterým se ztotožnil. Poukázal s odkazem na § 68 odst. 1 ZVŠ, že se v daném řízení použijí jen základní zásady správního řízení a odkázal na § 2 až § 8 správního řádu. Uzavřel, že žalobce v rámci nové žádosti neuvedl žádné nové skutečnosti, na základě kterých by mu mohlo být povoleno opakování zkoušky, proto žádost zamítl.

52. Žalobce žádostí ze dne 29.9.2014 žádal o přezkoumání rozhodnutí ze dne 28.8.2014. Argumentoval nutností použít v řízení podle § 180 správního řádu tento procesní předpis. Namítal, že i kdyby bylo vycházeno jen ze základních zásad správního řízení, byla porušena ustanovení § 4, 7 a 8 správního řádu bez dalšího odůvodnění. Konkrétně namítal, že nebylo v předcházejícím řízení ani v tomto řízení dostatečně provedeno dokazování. Tvrdil, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k vyjádření zkoušejícího ze dne 13.3.2014. Uvedl, že se částečně s důkazy seznámil až při nahlédnutí do svého studijního spisu při přípravě žaloby proti rozhodnutí rektorky ze dne 29.4.2014, tedy z vlastní iniciativy, nikoli na výzvu správního orgánu. Navrhoval proto provedení všech důkazů navržených v jeho předchozích žádostech (zopakovány návrhy důkazů z žádosti ze dne 29.7.2014). K vyjádření zkoušejícího ze dne 13.3.2014 uvedl, že zkoušející v tomto svém vyjádření, stejně jako v jiných listinách ve studijním spisu žalobce, bagatelizuje navrhované důkazy, hovoří o nich jako o spekulacích a domněnkách, aniž by sám své závěry a tvrzení jakkoli (natož pak nezvratně) prokázal. Namítal, že není pravdou, že zkoušející k žalobci přistupoval jako k jakémukoliv jinému studentovi. Přesto orgány ZČU přistupují k jeho vyjádřením jako k nezvratným důkazům a ztotožňují se s nimi. Tím je naprosto zásadním způsobem zasahováno do práv žalobce.

53. O žádosti žalobce o přezkoumání rozhodnutí vedoucího KMA ze dne 28.8.2014 rozhodla opět rektorka, neboť v té době byl děkanem Fakulty aplikovaných věd Doc. RNDr. Miroslav Lávička, Ph.D., který přípisem ze dne 13.10.2014 žádost žalobce postoupil k rozhodnutí rektorce s odůvodněním, že *„vzhledem ke svým osobním i pracovním vazbám k rodině žalobce by jakékoliv jeho rozhodnutí v uvedené věci mohlo být označeno za podjaté a ke škodě univerzity vykládáno jako ovlivněné, což považoval za nepřipustné“*.

54. Rektorka rozhodnutím ze dne 4.11.2014 potvrdila rozhodnutí vedoucího KMA ze dne 28.8.2014 a žádost o přezkoumání zamítl. V odůvodnění rozhodnutí konstatovala rozhodnutí o předchozí žádosti žalobce ze dne 29.4.2014, kde po provedeném dokazování dospěla k závěru, že není důvod pochybovat o nezájatosti zkoušejícího vůči žalobci. Znovu zdůvodnila, proč se na dané řízení nepoužije správní řád a argumentovala již citovanými rozsudky NSS ze dne 26.11.2009, čj. 5As 86/2008-52 a ze dne 30.9.2014, čj. 6As 191/2014. Uvedla, že žalobce neuvádí, čím mělo dojít k porušení zásad správního řízení uvedených

v § 4, 7 a 8 správního řádu. Uvedla rovněž, že zákon o vysokých školách nestanoví povinnost poučit studenta o jeho právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a žalobce mohl kdykoli do spisu nahlédnout, tohoto práva využil pouze dne 13.6.2014 a v té době bylo již vyjádření zkoušejícího ze dne 13.3.2014 ve spise založeno a žalobce se k němu vyjádřil v opakované žádosti ze dne 29.7.2014. Uvedla, že důkaz e-mailovou komunikací a posudky vedoucího a oponenta bakalářské práce byly provedeny již v rámci přezkumu rozhodnutí vedoucího KMA ze dne 8.10.2013, přičemž vedoucí KMA v rozhodnutí ze dne 28.8.2014 převzal závěry rektorky učiněné na základě provedení dokazování. Provedení důkazu žalobcem navrhovanou databází kvalifikačních prací IS/STAG shledala proto nadbytečným. Ztotožnila se s názorem vedoucího KMA, že vyjádření zkoušejícího ze dne 13.3.2014 je dostatečné a provedení jeho výsledku proto není třeba.

55. Protože žalobce v žalobě uplatnil námitky týkající se procesních pochybení vůči oběma řízením vedeným na základě jeho žádostí ze dne 19.8.2013 a ze dne 29.7.2014 a vůči všem rozhodnutím vydaným v těchto řízeních, odkazuje soud na své výše uvedené závěry o nedůvodnosti těchto procesních námitek v souvislosti s rozhodováním o žalobcově první žádosti. I v řízení o žalobcově druhé žádosti neshledal soud procesní pochybení, která by mohla mít vliv, resp. měla vliv, na zákonnost napadeného rozhodnutí o ukončení studia. Vhodné je zopakovat, že i v případě rozhodnutí o žádosti ze dne 29.7.2014 byla rozhodnutí obou stupňů soudem posuzována jako jeden celek. Rozhodnutí rektorky ze dne 4.11.2014 obsahuje přezkoumatelné odůvodnění, zhodnocení žalobcem navržených důkazů a především závěr rektorky o tom, že neshledala důvod pochybovat o nepodjatosti zkoušejícího. Namítá-li žalobce, že rektorka v obou svých podkladových rozhodnutích pouze zmínila čl. 39 odst. 5 a čl. 40 odst. 2 SZŘ, aniž by se jejich obsahem ve vazbě na odůvodnění rozhodnutí jakkoli zabývala, pak soud uvádí, že z obsahu odůvodnění obou rozhodnutí rektorky je zřejmé, že bylo v daných řízeních rozhodováno o žádosti žalobce, který ve smyslu čl. 39 odst. 5 SZŘ nevyhověl u zkoušky a proto požádal vedoucího garantující katedry, aby jeho případ přezkoumal a rozhodl o opakování zkoušky. Je rovněž zřejmé, že za situace, kdy bylo rozhodnutí vedoucího katedry záporné, požádal žalobce o přezkum a rozhodnutí děkana. Ve smyslu § 40 odst. 2 SZŘ je pak z obsahu obou rozhodnutí rektorky zřejmé, že vedoucí garantující katedry nevyhověl žádosti žalobce, že by druhá opravná zkouška měla proběhnout před zkušební komisí.

56. Za zcela zásadní pochybení v obou řízeních žalobce považoval skutečnost, že před vydáním rozhodnutí mu nebyla v rozporu s § 36 správního řádu dána příležitost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. K tomu soud uvádí, že by bylo možné v takovém postupu shledat porušení zásady správního řízení zakotvené v § 4 odst. 2 správního řádu, kde je stanoveno, že *správní orgán poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné*. V daném případě však taková potřeba nenastala. V řízení o první žádosti žalobce ze dne 18.6.2013 z důvodu, že byla namítána podjatost zkoušejícího a s tímto tvrzením žalobce se museli vedoucí KMA a následně rektorka vypořádat, proto vyjádření žalobce, které by případně uplatnil po té, kdy by se s vyjádřením zkoušejícího seznámil, by nemohlo posouzení této otázky ze strany rozhodujících o žádosti nijak ovlivnit za situace, že obsah studijního spisu byl žalobci znám a známy mu byly i důkazy, které sám navrhoval, byly mu tedy známy ostatní podklady, na jejichž základě bylo rozhodováno. V rámci rozhodování o druhé žádosti

ze dne 29.7.2014 byl žalobci již obsah vyjádření zkoušejícího ze dne 13.3.2014 znám. Seznámil se s ním, když 13.6.2014 nahlížel do spisu z vlastní iniciativy a své vyjádření uplatnil v rámci opakované žádosti ze dne 29.7.2014. Není správně tvrzení žalobce, že vzhledem k tomu, že mu bylo upřeno právo na vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí, nelze už vůbec hovořit o tom, že by se rektorka jakkoli vypořádala s jeho vyjádřením k podkladům. Rektorka správně v odůvodnění rozhodnutí ze dne 4.11.2014 uvedla, že se žalobce k vyjádření zkoušejícího vyjádřil v opakované žádosti ze dne 29.7.2014 a setrvala na svém závěru, že není důvod pochybovat o nepodjatosti zkoušejícího. Vzhledem k obecným tvrzením žalobce v žádosti o podjatosti zkoušejícího, v podstatě neměla jinou možnost. Rozhodnutí rektorky ze dne 4.11.2014 proto není nepřezkoumatelné a nelze o něm tvrdit, jak to činí žalobce, že se spíše omezuje na pocitové nežli právní hodnocení.

57. Rozhodnutím rektorky ze dne 6.11.2014 pak byla zamítnuta žádost žalobce o přezkoumání rozhodnutí děkana o ukončení studia ze dne 19.5.2014 (viz odst. 55) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. V odůvodnění rozhodnutí rektorka zrekapitulovala průběh obou řízení o žádostech žalobce o opakování zkoušky ze dne 19.8.2013 a ze dne 29.7.2014. Odůvodnila, že bylo nejprve nutno rozhodnout o opakované žádosti žalobce ze dne 29.7.2014, o které rozhodla 4.11.2014, a teprve po té mohlo být rozhodnuto o žádosti o přezkoumání prvostupňového rozhodnutí o ukončení studia. Zopakovala svoji argumentaci, proč na řízení o právech a povinnostech studentů nedopadá správní řád, včetně uvedení obou výše citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu. Uvedla, že v rozhodnutích ze dne 29.4.2014 a ze dne 4.11.2014 v rámci přezkumu provedla důkaz žalobcem předloženou e-mailovou zprávou se studentem T.P. posudky vedoucího a oponenta bakalářské práce a písemné vyjádření zkoušejícího s tím, že žalobce nenavrhoval provedení dalších důkazů. Dospěla proto k závěru, že žalobce ani po druhém zapsání nesplnil předmět VSM, proto bylo v souladu s čl. 65 odst. 1 písm. e) SZŘ rozhodnuto o ukončení jeho studia na Fakultě aplikovaných věd ZČU v Plzni. V závěru uvedla, že rozhodla po té, kdy odpadla překážka žádosti o přezkum rozhodnutí vedoucího KMA ze dne 28.8.2014, když dne 4.11.2014 rozhodla o zamítnutí této žádosti. Rovněž toto rozhodnutí rektorky je zcela srozumitelné a přezkoumatelné.

58. Soud proto dospěl k závěru, že z důvodu uvedených namítaných procesních pochybení v řízeních o žádostech žalobce ze dne 18.6.2013 a ze dne 29.7.2014 nedošlo k procesním pochybením, která by mohla mít, či dokonce by měla, vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí rektorky ze dne 6.11.2014 o ukončení studia žalobce.

C.

59. Nedůvodnou je rovněž třetí žalobní námitka, kterou žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí o ukončení studia ze dne 6.11.2014 pro překážku litispendence, neboť v době jeho vydání nebylo pravomocně rozhodnuto o druhé žádosti žalobce ze dne 29.7.2014. K tomu soud uvádí, že překážka litispendence je procesní překážka spočívající v již zahájeném řízení v téže věci. I tato námitka je námitkou procesní povahy. Rozhodnutí rektorky o druhé žádosti o opakování zkoušky bylo vydáno dne 4.11.2014 a rozhodnutí rektorky o ukončení studia bylo vydáno dne 6.11.2014. K překážce litispendence v řízení o ukončení studia proto nemohlo dojít, neboť rozhodnutí o druhé žádosti žalobce o opakování

zkoušky bylo vydáno před rozhodnutím o ukončení studia. Jediným problémem mohlo být nabytí právní moci rozhodnutí o druhé žádosti žalobce o opakování zkoušky. Dle doručenky založené ve spise bylo rozhodnutí doručováno žalobci do vlastních rukou cestou České pošty a.s. a bylo připraveno k vyzvednutí dne 11.11.2014, žalobcem vyzvednuto 19.11.2014. Tímto dnem také nabylo právní moci. Ani tato skutečnost však nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí o ukončení studia, a to proto, že obě rozhodnutí byla vydána týž subjektem, rektorka, která rozhodovala o ukončení studia rozhodnutím ze dne 6.11.2014, si byla vědoma, že vzhledem k procesním ustanovením upraveným v zákoně o vysokých školách a ve studijním a zkušebním řádu proti jejímu rozhodnutí o druhé žádosti o opakování zkoušky není opravný prostředek přípustný. Případná vada spočívající v tom, že bylo o ukončení studia rozhodnuto v době, kdy rozhodnutí o druhé žádosti žalobce o opakování zkoušky nebylo žalobci doručeno a nebylo tak v právní moci, byla zhojena doručením tohoto rozhodnutí, kterým nemohl být ovlivněn výsledek rozhodnutí rektorky o ukončení studia. Nedůvodnou je v té souvislosti námitka nečinnosti rektorky v řízení o druhé žádosti žalobce o opakování zkoušky, když bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno 28.8.2014 a rozhodnutí rektorky 4.11.2014. Námitka nečinnosti správního orgánu, která je rovněž námitkou procesního charakteru, nemohla sama o sobě ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí o ukončení studia. V soudním řádu správním je upravena žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu a žalobci nic nebránilo tuto žalobu podat a touto cestou přimět rektorku k vydání druhostupňového rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 29.7.2014.

D.

60. Čtvrtou žalobní námitkou žalobce vytýkal žalované absenci rozhodnutí o námitce podjatosti podané žalobcem proti tehdejšímu děkanovi Fakulty aplikovaných věd Doc. Ing. Františku Vávrovi, CSc. Pro řízení o žádostech žalobce o opakování zkoušky bylo na základě § 68 odst. 1 ZVŠ a procesní úpravy ve studijním a zkušebním řádu vyloučeno použití ustanovení správního řádu, nebyl proto důvod rozhodovat o této námitce žalobce usnesením podle § 14 správního řádu a v té souvislosti není případný odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.3.2013, čj. 3 As 2/2013-22. Námitkou podjatosti jako součástí obou žádostí žalobce ze dne 18.6.2013 a ze dne 29.7.2014 se vedoucí KMA a rektorka v rozhodnutích o těchto žádostech zabývali, jak bylo výše uvedeno. Proto není správné tvrzení žalobce, že je nutno z tohoto důvodu považovat jak rozhodnutí vedoucího KMA o žádostech žalobce o opakování zkoušky, tak rozhodnutí rektorky o žádostech o přezkoumání prvostupňových rozhodnutí, za protiprávní.

E.

61. Nedůvodnou je rovněž námitka nedostatku věcné příslušnosti rektorky žalované k vydání rozhodnutí ze dne 4.11.2014 a s tím související námitka porušení čl. 39 odst. 5 SZŘ, podle něhož měl o žádosti o přezkum rozhodnutí vedoucího KMA ze dne 28.8.2014 rozhodovat děkan. Dle žalobce za situace, kdy došlo k personální změně na tomto postu a děkanem byl Doc. RNDr. Miroslav Lávička, Ph.D., odpadla zjevná podjatost správního orgánu, který byl do té doby personálně stejnou osobou, jež byla ve vztahu k žalobci podjatá. Nejprve je nutno konstatovat, že tvrzení žalobce o podjatosti zkoušejícího Doc. Vávry nebylo ze strany vedoucího KMA a rektorky ZČU shledáno. Dále je nutno zopakovat, že nový děkan

postoupil žádost žalobce o přezkoumání rozhodnutí vedoucího KMA ze dne 28.8.2014 přípisem ze dne 13.10.2014 k rozhodnutí rektorce s odůvodněním, že „*vzhledem ke svým osobním i pracovním vazbám k rodině žalobce by jakékoliv jeho rozhodnutí v uvedené věci mohlo být označeno za podjaté a ke škodě univerzity vykládáno jako ovlivněné, což považoval za nepřijatelné*“. Na takové vyjádření subjektivního pocitu námitek možné nepodjatosti rozhodující osoby a vyloučení se z procesu rozhodování v daném řízení má tato osoba plné právo. Rovněž uvedený procesní postup soud shledal zcela v souladu se základními zásadami správního řízení, konkrétně se zásadou obsaženou v § 4 odst. 4 správního řádu, podle něhož *správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy*. Rektorka proto byla za této situace oprávněna rozhodovat ve smyslu § 10 odst. 1 ZVŠ jako nadřízený děkana Fakulty aplikovaných věd. Uvedeným postupem nebyla dotčena práva žalobce a nedošlo k porušení procesních předpisů způsobem, který by mohl mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí o ukončení studia.

Závěr

62. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení

63. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.**
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 22. března 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová